PEDUCALEHTI

02_08

PEDUCALEHTI

02_08

PÄÄKIRJOITUS 3 ELÄ JA OPI 4 KUULUMISIA 6
JORINOITA 7
YLIOPISTON TULEVAISUUS 8
ALISTUMISEN ETIIKKA 9 STILL GOING STRONG 12
FRESH CREAM 14 TULISIELUA 24 5+2=26
HALF NELSON 27 KOPOJUTTUJA 28
PINJAN JA JENNIN
MAAILMANVALLOITUS 29 OSAATHAN
PUHUA TALOUTTA? 31 VISIOTA,
LOBBAUSTA JA LEPPÄTALO 34 KETÄ
VITTU KIINNOSTAA 36 SEURAPIIRI PYÖRII 37
AUTTAJAHAI 41

PÄÄKIRJOITUS

MINKA RISSANEN *päätoimittaja*

Lukuvuosi lähenee loppuaan. Toisille se on viimeinen tai yksi muiden joukossa. Minulle se on ensimmäinen. Yliopistomaailman kiemurat näyttävät jo paljon selkeämmiltä kuin viime syksynä. Opiskeluun leviää pikkuhiljaa tietynlainen varmuus – minä ehkä sittenkin tiedän, mitä olen tekemässä. Tenttejäkään en enää stressaa samalla tavalla kuin opiskelun alkuaikoina. Seuraava lehti onkin sitten uusille fukseille, jotka luultavasti tälläkin hetkellä pänttäävät pääsykoekirjoja. Toivottavasti pystymme antamaan heille yhtä innostavan tervetuliaistoivotuksen kuin itse saimme viime kesänä!

Tähän lehteen olemme saaneet vahvistuksia muun muassa ulkomailta Pinja Mannisen matkakertomuksen muodossa. Jokainen on varmasti joskus haaveillut huolettomasta reppureissailusta seisoessaan bussipysäkillä loskan keskellä viiden tentin ja kolmen esseen palautuspäivämäärän painaessa päälle. Onneksi nyt on se aika vuodesta, kun sää on kaunis ja ihmisten mieli keveä.

Edellisessä lehtikokouksessa päätimme lähteä viemään lehteämme uusille teille. Laajennamme kaikkea lehden sisällöstä juttujen kirjoittajiin. Tavoite on madaltaa kynnystä kaikille peducalaisille ottaa osaa lehtemme tekoon – kaikki ovat siis tervetulleita. Ainejärjestömme resurssit sallivat tämän: on jo aika, että niinkin suuri järjestö kuin Peduca saa arvoisensa lehden.

Hyvää kesää kaikille, muistakaa myös lomailla ja syksyllä nähdään!

ELÄ JA OPI

JANICA NIIRONEN *puheenjohtaja*

Opintoja voi suorittaa monella eri tavalla ja vauhdilla, kuten kaikki varmasti ovat ympärillä olevista kanssaopiskelijoistaan huomanneet. Toiset keskittyvät pisteiden keräämiseen, toiset laadukkaaseen oppimiseen, kolmansilla pääpainopiste saattaa painottua opiskelijaelämään. Osa onnistuu yhdistämään tämän kaiken ongelmitta. Jos onnistuu taiteilemaan kelan opintotukien ja viiden vuoden tavoitevalmistumisajan rajoissa, tapa opiskella on vapaa. Laitos saattaa asettaa erilaisia määritteitä opintojen etenemiseen, mutta ainakin omalla kohdallani kasvatustieteen laitos on ollut mukava ja joustava paikka opiskella. Minulla on ollut mahdollisuus valita opintoja muualta, mikä on tuonut näkökulmaa oman laitoksen opintoihinkin. Näkökulmaa saa kuitenkin myös muulla kuin kursseilla.

Poikkeavin tapa kehittää omaa kasvatustieteellistä tietämystäni on ollut viime helmi-maaliskuun taitteessa toteutettu opintomatka neljäntoista opiskelutoverin kanssa. Kyseessä ei ollut mikään tavallinen ekskursio, vaan matka Brasiliaan. Reissu täytti myös kaikki lomamatkan piirteet Copacapanan ja Kristus-patsaan muodossa. Ensisijaisesti olimme kuitenkin Aikuiskasvatuksen Kilta Ry:n matkapoppoon opintomatkalla, jolla oli selkeät tavoitteet tutustua Brasilialaiseen koulutusjärjestelmään sekä kulttuuriin. Aikuiskasvatuksen Killan tavoitteisiin kuuluu myös aikuiskasvatuksen tunnetuksi tekeminen

maailmalla sekä verkostoituminen. Mielestäni onnistuimme tehtävässä opintokohteiden ansioista.

Pääsimme tutustumaan upeaan Rio de Janeiron yliopistoon, jonne useat meistä varmasti haluaisivat vielä palata, mahdollisesti jopa vaihtovuoden merkeissä. Vierailu ”Favelan” eli slummialueen peruskouluun toi enemmän perspektiiviä kuin mikään kurssi koskaan. Ranta kookospähkinöineen oli ihanaa vaihtelua perusarkeen, mutta matka oli kuin olikin opintomatka, sillä opimme paljon Brasilialaisesta järjestelmästä sekä siinä samalla Suomen koulutusjärjestelmästä. Kun slummikoulun opettaja kysyi suomalaisen koulun ongelmista, emme kehdanneet tuoda niitä edes samaan luokkahuoneeseen keskusteltavaksi.

Uusien näkökulmien löytäminen on oman kasvatustieteellisen identiteetin kehittämisessä tärkeää. Sitä saa varmasti maailmalla matkatessaan, mutta myös esimerkiksi kasvatustieteen päivät Vaasassa viime syksynä kartoitti omaa tietämystäni kasvatustieteiden kentästä Suomessa. Omasta pääaineestaan ajattelee usein myös toisin sivuaineensa kautta. Keskustelu ystävän kanssa, joka ei ole Olivian vakioasiakkaita, virkistää kummasti. Näistä syistä tutuminen muihin vaihtoehtoihin oman pääaineensa rinnalla on sallittua ja varmasti hyödyllistä. Itselläni haaveena on vielä sivuaine jossakin toisessa tiedekunnassa ja vaihto-oppilasvuosi toisessa maassa. Ajattelin ottaa omasta (ehkä jopa hieman pitkitetystä) ajastani kaiken irti.

Kuulumisia

JOHANNA YLINEN
MIKKO LEHTONEN

_KIITOS KULUNEESTA LUKUVUODESTA; MUISTUTUKSIA KESÄÄ VARTEN/MIKKO LEHTONEN/ **Ammattijärjestöretoriikka** ja -julkaisujen viesti jäävät usein vieraiksi, ja monesti kuulee kysyttävän, mitä etuja saan kuuluessani ammattijärjestöön tutkinto-opintojeni aikana. Koska kevät on jo pitkällä ja kesätyöt alkavat pian, Specia haluaa muistuttaa opiskelijajäseniään käytettävissä olevista palveluistaan. Ennen sitä muutama ajankohtainen sana toiminnastamme. **Specia** on palkinnut ansioituneen työnantajan jo kahdesti Reilu pomo -kampanjassaan. Olemme myös käynnistäneet kehitysyhteistyöprojektin Marokon ystävät ry:n kanssa: yhteistyöhön kuuluu rahallisen tuen rinnalla vierailuja ja kokemusten vaihtoa. Myös Specia osallistuu kasvatustieteilijäristeilyyn, ja on ylpeä ideasta yhdistää kasvatustieteilijöitä ympäri Suomen. Edellä mainituista voi lukea lisää Specian verkkosivuilta, seuraavassa ajatuksia kesää varten. **Specia** kuuluu Akavan Erityisaloihin, ja sen vuoksi myös Akavaan eli korkeasti koulutettujen palkansaajajärjestöön. Akavalaisia opiskelijoita on jo yli 100 000, ja opiskelijajäsenten määrä kasvaa ja asema parantuu jatkuvasti AOVAN hyvän työn vuoksi. Specialaiselle kasvatustieteilijälle tämä tarkoittaa sitä, että työsuhde- ja työharjoitteluohjaus, työneuvonta sekä lakimiespalvelut ovat opiskelijajäsenten käytössä ilmaiseksi AE:n kautta, koska opiskelijat on vapautettu jäsenmaksusta. Specia vastaa sen sijaan ammattispesifistä ohjauksesta, koulutuksesta, palkkaneuvonnasta ja työllisyysmahdollisuuksien parantamisesta. Korostettakoon, että myös kesätyöt ja työharjoittelu luetaan työksi, jota koskevat maksuttomat neuvonta- ja tukipalvelut. Kannattaa huomioida, että myös em. kartuttavat ansiosidonnaista työttömyysrahaanne, mikäli olette erikseen liittyneet työttömyyskassaan ja maksatte 1%:n suuruisen jäsenmaksun bruttopalkastanne. **Ammatillista** järjestäytymistä jo opiskeluaikana ei voi liiaksi korostaa, koska vakuutusten ehto on vähintään 10 kuukauden jäsenyys, ja ansiosidonnainen työttömyysraha edellyttää sen kerryttämistä verkkosivuilla esitettyjen ehtojen perusteella. Parhaimmillaan turvaatte työelämään siirtymisenne jo yliopistovuosinanne – ammattijärjestön koulutustarjonnan, Specia-yhteistyön tai työttömyyskassaan kuulumisen avulla. Lopuksi: Muistakaa, kun tuntuu siltä, ettei ammattijärjestö ole antanut minulle mitään ja jäsenmaksu tuntuu rahan tuhlaamiselta, olette onnekkaita, koska silloin asianne ovat hyvin ja ennalta tehtävä työ tehokasta. Menestystä alkavalle kesälle. Ollaan yhteydessä._TERVEHDYS SOOLISTA!/ JOHANNA YLINEN/**SOOL** järjesti huhtikuun alussa teemaseminaarin aiheesta mediakasvatus. Seminaarissa käsiteltiin muun muassa medialukutaitoja, mediaa työkaluna ja Internetin mahdollisuuksia. Aihe keräsi yhteen lähes sata opettajaopiskelijaa ympäri Suomen. Osallistujien viesti oli selkeä: koulutukseen kaivataan lisää mediakasvatusta käsitteleviä opintoja. **Opetusministeriön** Mediamuffinssi-hanke ja SOOL toteuttivat viime syksynä luokanopettaja- ja lastentarhanopettajaopiskelijoille kyselyn, joka kartoitti nykyistä mediakasvatuksen tilaa opettajien koulutuksissa. Kyselyn perusteella suurin osa vastaajista koki mediakasvatuksen tärkeäksi ja merkitystä opettajaopinnoissa korostettiin, mutta samaan aikaan 80% loppuvaiheen opiskelijoista koki, ettei opintoihin sisältynyt näitä aihealueita tarpeeksi. Ainoastaan pieni osa vastaajista kertoi opintojen sisältävän teeman ”lasten kriittinen suhtautuminen mediaan”. **Medialukutaito** on yksi kansalaistaidoista ja samalla myös taito, jota jokaisen opettajan pitäisi pystyä oppilailleen välittämään. Yhteiskunnassa toimimisen perusedellytyksenä on medialukutaidon, myös kriittisen, hallitseminen. **Turvallisen** mediaympäristön edellytysten kehittäminen on myös hallitusohjelman tavoite. Opetussuunnitelman perusteista se löytyy omana sisältönään ja myös suurimmassa osassa yliopistoja tarjotaan mahdollisuutta opiskella mediakasvatusta. Sisältöalueiden puuttuminen opettajankoulutuksesta on kuitenkin suuri haaste. Meidän tuleville oppilaille virtuaalimaailmat ovat arkipäivää ja sosiaalisia suhteita solmitaan ja pidetään yllä netin kautta. Meillä pitäisi olla työkaluja käsitellä siihen liittyviä riskejä, mutta myös mahdollisuuksia, oppilaiden kanssa. **Ystävien** ja kavereiden lisäksi netissä on myös paljon muita palveluita, joita nuoret käyttävät. Vertaistuki sivustot saattavat auttaa monia nuoria jakamaan vaikeitakin tarinoita ja kokemuksia. Paljon on siis sellaista, mistä myös meillä olisi opittavaa ja mitä voisimme välittää oppilaillemme. **2000-luvulla** mediasta on tullut lasten ja nuorten leikki- ja elämisympäristö. Lapset eivät ole vain median viestien vastaanottajia, he ovat myös median sisältöjen tuottajia ja aktiivisia toimijoita. Sen merkitystä on joskus hyvä pysähtyä pohtimaan. **Ihanaa** kevään odotusta kaikille!

“Paljon on siis sellaista, mistä myös meillä olisi opittavaa“

JORINOITA

THAT'S IT. Kolmi- ja puolivuotinen urani Peduca-lehden kolumnistina päättyy tähän kirjoitukseen. Valmistun toukokuussa, ja sen jälkeen minulla ei ole enää mitään annettavaa. Kaikki meni koulutukseen. Sen tulee huomaamaan myös tästä kolumnista: koska minulla ei ole enää mitään uutta annettavaa, keräänkin ne vain vanhat pätkät kasaan kolumneistani, joista pidin tai joilla oli minulle jotain merkitystä. Täältä pesee: Parhaat Palat Jorinoista.

Kirjoitus jatkuu neljän päivän tauon jälkeen. Väsyttää. Se on kumma, kuinka paljon kahvinkeittimen äänet piristävät väsyneen ihmisen tunnelmaa. Tänään on hyvä päivä. Tänään on sellainen päivä, jona tekee mieli istua rauhassa, hymyillä ja mietiskellä – tai ainakin näyttää siltä, että mietiskelisi jotain todella syvällistä. Nyt, kun kahvikin on tippunut, se on hyvin helppoa.

Keskustelin ikuisesti melankolisen, mutta silti mainion ystäväni kanssa pari tuntia tänään Kaivopihan Coffee Housessa, ja pyysin häneltä, että johdatteleva aihe olisi elämän tarkoitus. Ensimmäinen kommentti: ”No kunhan nyt ees selviäis jotenkuten kaikista oudoista ja ikävistä asioista, mitkä kohdalle osuu.” Ystävälläni ei ollut paras mahdollinen päivä. Oli vuokria maksettavana, liian vähän rahaa, kallis Helsingin reissu takana (niin, mainittakoon tässä vaiheessa, että ystäväni on turkulainen) ja armottoman ärsyttävää kahviseuraa, joka tiedustelee elämän tarkoitusta.

Muista Sinäkin siis, arvon lukija, että valinta siitä, millainen oma opiskeluaikasi on, on viime kädessä sinun. Voin taata, että ne päätökset, mitkä teet tänä aikana, varmasti tulevat uudestaan punnittavaksi siinä vaiheessa, kun huomaat valmistumisesi häämöttävän. Tohtori Viljossa on päivittäin henkilöitä, joille menneisyys ja sen valinnat ovat suuri taakka. Älä suostu olemaan yksi heistä, vaan vietä juuri sellainen opiskeluaika kuin itsellesi haluat. Niin kuin jo antiikin Roomassa ehkä sanottiin: ”Toimintaa, ei puhetta. Olen puhunut.” eli ”Acta non verba. Dixi.”

“VALINTA SIITÄ, MILLAINEN OMA OPISKELUAIKASI ON, ON VIIME KÄDESSÄ SINUN”

Suhtauduin aavistuksen skeptisesti fuksina siihen, että opiskeluaika olisi elämän parasta aikaa, mutta nyt ymmärrän sen. Olen pian valmistunut, enkä tiedä, haluaisinko olla. Ensi vuonna en enää näpyttele kirjastossa kannettavaani. Ensi vuonna en enää saavu Oliviaan, näe hymyileviä tuttujen kasvoja, moikkaa ja vaihda pikakuulumisia. Ensi vuonna olen muualla. Kaipaan takaisin jo nyt.

Urhon hengitys on raskasta. Sairaalavuode ei tunnu mukavalta, ja letkut käsissä saavat Urhon tuntemaan olonsa koe-eläimeksi. "Urho, onko kaikki hyvin?" vanha, tuttu, rakas ääni sanoo. Urho katsoo puhujaa. Aino hymyilee lempeästi ja pitää Urhoa kädestä kiinni, silittäen sitä rauhallisesti. Ainolla on sama huivi päällä, joka hänellä oli päällään, kun he viisikymmentäkuusi vuotta sitten tapasivat tansseissa. Urhon silmät kostuvat onnellisisten muistojen kummutessa mieleen, ja hän sanoo heikolla äänellään: "On. Niin kauan kuin sinä olet siinä, Ainoni, niin kauan kaikki on hyvin." -"Ja minä olen tässä aina, Urho. Olen aina luonasi", hän vastaa ja hymyilee, "Rakastan sinua." Urho sulkee silmänsä ja onnen kyyneleet valuvat poskia pitkin.

Viimeinen ajatus Jumalan olemassaolosta: *Is est quinquaginta/sexaginta quomodo fieri.* Se on ihan fifty-sixty miten käy.

Kiitos näistä vuosista, rakkaat lukijat ja ystävät. *Ave atque vale!*
Terve ja hyvästi!

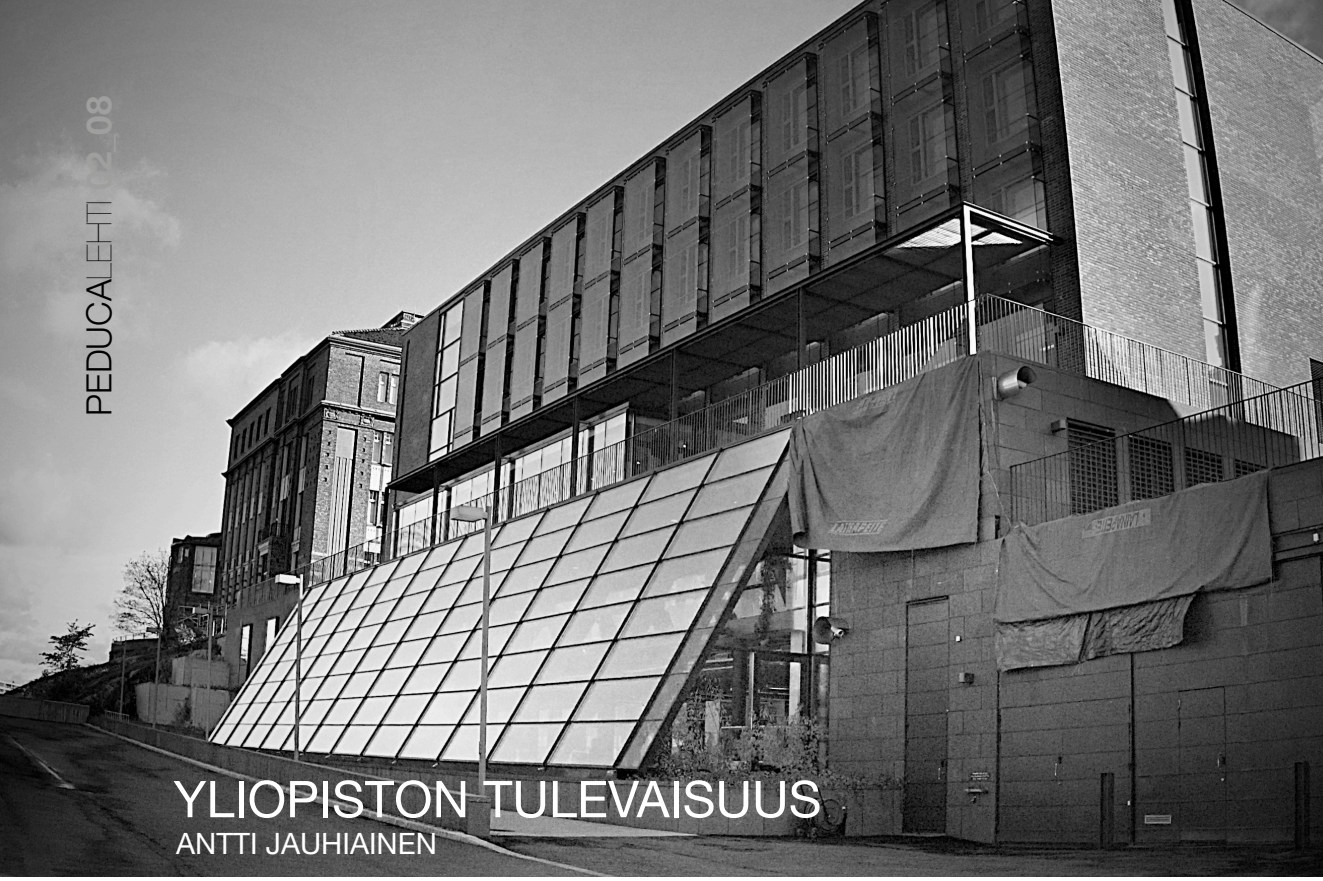

YLIOPISTON TULEVAISUUS

ANTTI JAUHIAINEN

Puolestasi on päätetty. Sinä et tiedä mitä haluat, tai, Herra paratkoon, mikä on sinulle parasta. Ole hiljaa, ja nauti keskiluokkaisesta kulutusyhteiskunnasta: televisio-ohjelmista joita kaikki haukkuvat mutta kuitenkin katsovat, äänestä puolueita joita ei erota toisistaan ja joilla ei ole mitään väliä, opiskele yliopistossa jossa sinulla ei ole päätäntävaltaa henkilökunnan palkkaukseen, opintojen rakenteeseen tai sisältöön. Ja miksi sinulla pitäisikään olla mitään päätäntävaltaa? Jos olisikin, käyttäisitkö sitä? Vaatisitko muutosta? Ketä oikeasti kiinnostaa muu kuin opintopisteet ja kursseista saatavat arvosanat - vitosesta saatava hiljainen ylpeys ja pienen ihmisen pieni euforia korkeamman tahon antamasta hyväksynnästä: Isä tykkää sinusta, olet hyvä tyttö.

Jos opiskelijoita ja yliopiston henkilökuntaa - professoreita, lehtoreita, vahtimestareita, kokkeja ja kirjastonhoitajia - todella kiinnostaa yliopistonsa tulevaisuus niin miksi heidän äänensä ei kuulu? Tai kuuluhan se: Kari Uusikylä kirjoittaa tämän tästä julkisuudessa uusliberalismin ja rahan vallan tuomitsevia kolumneja ja muistuttaa luennoillaan opiskelijoita etteivät haksahda rahamiesten innovaatiolöpinöihin. Kirsti Lonka kirjoittaa: ”Jos kerran ihmisen toiminta muuttuu jatkuvasti monimutkaisemmaksi ja ajattelua vaativammaksi, kuinka on mahdollista, että entistä yksinkertaisemmat ja typerämmät ajattelumallit sitten menevät kaupaksi?” Professorit Uusikylä ja Lonka tekevät vakavia ja syvästi viisaita huomioita yhteiskuntamme ja yliopistomme tilasta ja sen vaarallisesta suunnasta. Kun huomaamme jonkin olevan pielessä tai suoranaisesti tuhoisaa, haluamme estää sen.

Yliopiston valtio-opin laitoksen ma.johtajana 2005-2006 toiminut kansainvälisen politiikan professori Heikki Patomäki teki omat päätelmänsä tavoistaan vaikuttaa. Hän ei tyytynyt ainoastaan varoittamaan opiskelijoita luennoilla kehityksen suunnasta, tai kirjoittamaan ”ajatuksia herättäviä” kolumneja valtamedian julkaisuihin. 8.3.2005 hän erosi tehtävistään suostumatta toimimaan kumileimasimena yliopiston uudelle palkkausjärjestelmälle (UPJ). Tällaisia päätöksiä ei tehdä kevyin perustein. Patomäki kirjoittaa erokirjeessään: ”En [...]ole omantunnon syistä valmis osallistumaan enää tämän järjestelmän toteuttamiseen esimiesasemassa. Toivon, että yliopiston johto ottaisi selkeän kriittisen kannan UPJ:n toteuttamiseen yliopistoissa ja pyrkisi johdonmukaisesti perumaan UPJ:n toteuttamisen. Kysymys on perustavista tieteellisistä arvoista ja käytännöistä ja niiden tulevaisuudesta." Pian tämän jälkeen uudistus toteutettiin.

ALISTUMISEN ETIIKKA

HEIKKI PATOMÄKI

Suomen perustuslaissa turvataan tieteen, taiteen ja ylimmän opetuksen vapaus sekä yliopistojen itsehallinto. Lahjoitusvaroin perustetun Turun yliopiston seinällä lukee edelleen ylväästi ”vapaan kansan lahja vapaalle tieteelle”. Suomessa on vuosikymmeniä hyväksytty, että kaikille yhtäläinen julkisin varoin maksettu koulutus ja tutkimus on oikeudenmukaisen yhteiskunnan, demokratian ja kriittisen järjenkäytön edellytys.

Uusliberalisaation myötä myös Suomen yliopistot ovat muuttuneet perinpohjaisesti. Muutoksista huolimatta tähän asti koulutus on kuitenkin pysynyt vielä maksuttomana. Tieteen vapauden on taannut muun muassa professorien virkamiesasema, joka on suonut heille mahdollisuuden määrätä omat käytäntönsä ja mielipiteensä itse ilman pelkoa erottamisesta tai muista vakavista rangaistuksista. Lisäksi monista yliopistoasioista päätetään edelleen vuonna 2007 kolmikantajärjestelmän mukaan demokraattisesti valituissa neuvostoissa.

Amerikan mallin matkiminen kuitenkin jatkuu. Seuraavaksi lakkautetaan yliopistojen asema valtion virastona. Yliopistoilla luodaan oikeushenkilöllisyys. Tätä on tehokkaasti markkinoitu uudistuksena, joka lisää yliopistojen ”autonomiaa”.

SITRAn raporteissa on jo jonkin aikaa esitetty lukukausimaksuja myös suomalaisille opiskelijoille. Julkisessa keskustelussamme Helsingin uudella ylioppilastalolla syyskuussa 2007 yliopiston kansleri Kari Raivio totesi avoimesti, että uusissa maisteriohjelmissa kyse on nimenomaan koulutuksen kaupallistamisesta.

Useimmat uudet maisteriohjelmat ovat mielivaltaisia byrokraattisia luomuksia, joiden ainoa pointti on luoda jollekin mahdollisuus rahastaa jo nyt järjestettävistä luentokursseista ja seminaareista. Luodaan uusia ”paketteja” jo olemassa olevasta; rahaa saa vain hallinnolliseen koordinaatioon ja muuhun turhanpäiväiseen, ei itse opetukseen tai sisällön kehittämiseen. Opiskelijoiden ja hallinnon määrä opettajaa kohden tulee kaiken perusteella lisääntymään entisestään.

Viime syksynä (8/2007) ilmestyneen Yliopistolainen lehden numeron kannessa julistetaan: ”Tutkimus käy kaupaksi”. Sisäsivuilla todetaan, että "[…] kun yritysyhteistyö onnistuu, kaikki voittavat. Tutkimus saa rahoitusta, tutkija tieteellisesti kiinnostavan aiheen ja rahoittaja hyödyllisiä tuloksia." Psykologian professori Göte Nyman toppuuttelee kaltaisiani epäilijöitä pitämään puolensa. "Tutkijan on syytä olla sitkeä ja tuoda esiin näkemyksiään."

Uskomattoman naiivia! Hierarkkisten valtasuhteiden ongelma palautetaan kysymykseen yksilöiden lujatahtoisuudesta. Aidosti vapaan tieteen ja yliopistojen

itsehallinnon perusta on juridinen ja institutionaalinen, koska ilman vankkaa institutionaalista perustaa käytännöt korruptoituvat nopeasti. Siksi vapauden ja itsehallinnon periaatteet – joiden uskon olevan ensiarvoisen tärkeitä myös demokratian ja kriittisen julkisuuden kannalta – on kirjattu Suomen perustuslakiin. Mitään perustuslaista tai vapauden ja itsehallinnon ideaaleista piittaamatta poliitikot, korkeimmat virkamiehet ja yliopistojen johto ovat nyt kilvan myymässä yliopistoja eniten tarjoavalle. Samalla he ovat huomaamattaan rakentamassa uutta luokkayhteiskuntaa, jossa merkittävä osa väestöstä ulossuljetaan korkeamman koulutuksen piiristä. Lopputulos on suorastaan nerokas yhdistelmä valtiollista alistamista ja markkinakuria.

“Yliopistot ovat itse mukana rapauttamassa tieteen vapautta”

Kaikkein eniten minua ihmetyttää yliopistojen vapaaehtoinen alistuminen. Yliopistot ovat itse mukana rapauttamassa tieteen vapautta ja yliopistojen itsehallinnollisuutta. Johtava esimerkki on Helsingin yliopisto, jonka rehtorina toimii maailmankuulu filosofi Ilkka Niiniluoto.
Niiniluoto argumentoi kauniisti monissa artikkeleissaan ja kirjoissaan, että tieteen varsinainen arvo on totuus. Hän on myös korostanut tieteen itseisarvoista luonnetta ja tutkijoiden emotionaalista suhtautumista yhteiseen hyvään, totuuteen. Mikä sitten on nykyisen alistumisen ”etiikka”?
Miten esimerkiksi Niiniluoto voi pitää nykykehitystä – jonka toteuttamiseen hän rehtorina aktiivisesti osallistuu – yhteensopivana tieteenfilosofiansa kanssa? Eikö filosofia ole totuuden ja viisauden rakkautta? Miten hänen alistumisensa ja sopeutumisensa nykykehitykseen sopii yhteen kriittisen totuuden ihanteen kanssa?

Niiniluoto johtaa Helsingin yliopistossa vuonna 2007 asetettua ”Yhteiskunnallisen vuorovaikutuksen neuvottelukuntaa”, jossa on edustettuna ensisijaisesti elinkeinoelämän edustajia, ja jonka varsinaisena tehtävänä näyttäisi olevan vakuuttaa elinkeinoelämä siitä, että yliopisto on myötämielinen heidän ajatuksilleen ja intresseilleen – kunhan vain rahaa on tarjolla.

Sain lounaskeskustelussa ohimennen kuulla, että uuden neuvottelukunnan kokouksissa heitellään sellaisia raimosailasmaisia raikkaita uusia ajatuksia kuin että ”yliopisto täytyy tästä eteenpäin alistaa ulkopuolisen johtokunnan hallintaan ja samalla rehtorille pitää antaa diktaattorin valtuudet”.
Pyysin lounasseuralaiseltani lupaa julkistaa tuon kommentin. Hän soitti Niiniluodolle varmistaakseen, että neuvottelukunnan keskusteluja voidaan tällä tavalla julkistaa. Niiniluoto oli kuulemma suhtautunut ajatukseen ”erittäin nihkeästi” ja ystäväni johtopäätös oli, että on parempi olla laittamatta tällaisia julkisuuteen.

Toimin siis tässä ja nyt sekä Niiniluodon että ystäväni kehotusta vastaan. Filosofi Niiniluodolle haluaisin aivan erityisesti korostaa, että perusteluni on moraalinen. ”Luottamuksellisuudelle” eli salailemiselle ei nimittäin yleensä ole muuta perustelua kuin julkisuutta kestämätön toiminta tai sellaisen valmistelu. Oikeutettuja poikkeuksia julkisuuden vaatimukselle voi olla vain yksityisyyden suoja tai esimerkiksi diplomatian yhteydessä ihmisten suojelu välittömän väkivallan uhalta (tai rauhan edellytysten rakentaminen). Yliopistopolitiikassa tällaisia perusteluja ei ole.

Moraalin perusideana on, että pyritään katsomaan asioita myös muiden näkökulmasta ja toimimaan sellaisten sääntöjen ja periaatteiden mukaan, jotka ovat yleistettävissä. Filosofit Immanuel Kantista Jürgen Habermasiin ovat tienneet, että kumpikaan ehto ei voi toteutua, ellei järjenkäyttö ole julkista. Kun alistumisen etiikkaan yhdistyy hallinnollinen salailu – eli järjenkäytön julkisuuden tuhoaminen – ollaan jo varsin syvällä suossa, josta on yhä vaikeampi nousta ylös.

Minä en kuitenkaan tätä kehitystä hyväksy. Tieteen vapaus, järjenkäytön julkisuus ja yliopistojen itsehallinto ovat arvoja, jotka eivät ole myytävinä.

"Ihminen kykenee muuttamaan koko maailmankaikkeuden halujensa kuvaksi. Tästä syystä hän on rakastava olento ja janoaa olemusta, joka olisi hänen uniensa elävä kuva, sen ruumiillistuma."
- Octavio Paz

STILL GOING STRONG

MINKA RISSANEN *kuvat* AAPO HUHTA

Lehtemme kävi haastattelemassa Siltavuorenpenger 20:n vahtimestaritiimin eloisaa naisjäsentä eräänä lumipyryisenä torstaiaamuna. Jokainen penkereen opiskelija varmasti tietää, kenestä nyt puhutaan. Terttu "Tepa" Nieminen on piristänyt Minervan tunnelmaa jo yli kolmen vuoden ajan. Kun suostuttelimme häntä haastateltavaksi kertomalla, ettemme aio kysyä mitään ikävää, olisi vastaus pitänyt arvata: "En minä antaisikaan kuin mukavia vastauksia!"

Nyt on väliviikko, ja se näkyy myös vahtimestarin työssä maiseman muutoksessa: tavanomainen vilinä ja vilske on hiljentynyt penkereellä, kun opiskelijat ovat vetäytyneet etätöihin, kuka Brasiliaan, kuka Amsterdamiin. "Ei se kyllä työn määrään vaikuta, ajan saa kyllä kulumaan" Tepa kertoo.

Tepa on sinkku. Hänellä on yksi aikuinen tytär ja kaksi kouluikäistä tyttärenpoikaa. Helsingin yliopiston palkkalistoilla tämä nuorekas isoäiti on ollut jo yli 20 vuotta. Ennen Kasvatustieteen laitoksen siirtymistä Bulevardilta Siltavuorenpenkereelle Tepa ehti olla siellä 16 vuotta. Muuton alla Tepalle ilmoitettiin, että hän jäisi avoimen yliopiston kanssa Bulevardille. Tästä ei kukaan ilahtunut – oli ryhdyttävä toimiin, jotta Tepa siirtyisi Kasvatustieteen laitoksen kanssa Siltavuorenpenkereelle. Kerättiin adressi opiskelijoiden ja muun henkilökunnan voimin asian puolesta ja kirjoitettiin siitä Peduca-lehteen. Ponnistelu tuotti tulosta, ja Tepa sai myös muuttaa.

Pitkän uran yliopistolla tehneenä Tepakin on huomannut omassa työssään muutoksia. "Nykyään työ on paljon moninaisempaa, kun yliopisto muuttui kampusmalliseksi. Työmäärä sekä vastuu ovat lisääntyneet huomattavasti. Työssä on tiedettävä myös muiden tiedekuntien ja laitosten asioista, vaikka ennen yksiköt olivat paljon eristäytyneempiä."

Tepa suhtautuu työhönsä harvinaisen myönteisellä ja iloisella asenteella. Parasta hänen työssään on ehdottomasti sosiaalinen kanssakäyminen mukavien ihmisten kanssa. "Meillä on muiden penkereen vahtimestarien kanssa aivan loistava tiimi ja tulemme todella hyvin toimeen. Emme riitele koskaan." Myös opiskelijat ovat lähellä Tepan sydäntä. Siksi kolmen vuoden takainen uhka Bulevardille jäämisestä oli ikävä ajatus. "Nämä ihmiset ovat minulle kuin perhettä", Tepa sanoo hymyillen.

Tepa aloitti viime syksynä Haus-koulutuskeskuksessa virastomestarin tutkinnon. Opiskelu kestää puolitoista vuotta, joten hän valmistunee keväällä 2009. Myös useat muut penkereen vahtimestareista ovat suorittaneet samaisen tutkinnon. Tepa meni koulutukseen omaksi ilokseen ja tiedon takia. "Opiskelemme paljon erilaisia asioita, joita tässä työssä tarvitsee, muun muassa turvallisuutta, ensiapua ja tietotekniikkaa. Jopa ruotsin alkeet olemme käyneet läpi. Pidän opiskelusta." Kuten arvata saattaa, myös opiskelukuvioista Tepa on löytänyt itselleen ystäviä. "Meidän porukkamme on aivan mahtava, olemme jopa suunnittelemassa yhteistä risteilyä valmistumisen kunniaksi vuoden päähän".

Kun kysyn Tepalta, mistä hän pitää työssään vähiten tai muuttaisiko hän mitään, tulee hiljaista. "En muuttaisi työssäni yhtään mitään. Pidän vuorotyöstä, jossa saa tehdä sekä ilta- että aamuvuoroja. Lisäksi on ihanaa, kun työssä saa liikkua niin paljon, onhan vastuullamme kaikki kuusi penkereen taloa. Minulla on ihanat työkaverit". Mutta pitäähän silti kaikilla olla päiviä, jolloin mikään ei luista ja kaikki tuntuu ikävältä? "Ei minulla ole ollut yhtään aamua, jolloin olisi tehnyt mieli vetää täkki pään yli ja jäädä nukkumaan. Jokainen työpäivä menee nopeasti ohi, koska jokainen päivä on hauska." Siksi Tepa ei aio lähteä pois Siltavuorenpenkereeltä, vaan aikoo jäädä tänne eläkeikäänsä saakka. "Jos nuo vain antavat minun jäädä."

Tepan positiivisuus tuntuu olevan luonteessa, sillä hänellä ei ole mitään erityistä elämänfilosofiaa, ohjenuoraa tai mottoa, jonka mukaan toimia. "Olen vain luonnostani tällainen. Jos joku tarvitsee apua, menen heti auttamaan häntä." Hän lähettää myös terveisiä opiskelijoille: "He ovat niin ihania".

FRESH CREAM

TUOMAS SALMINEN *kuvat* ANTTI JAUHIAINEN

Mihin tarvitaan fosforia kun palataan ulapalta? Miksi hyvällä miehellä on paha olla? Pyry Palmumäki kertoo, Peduca-lehti kuuntelee. Periaatteessa.

Istuin taas jälleen kerran iltaa, perusmestoil kallion Libertes. Luonnollisesti, tyylilleni ominaisesti, hyväs lungis takakenos, lasi punasta chileläistä kädessä ja tumma kuubalainen toisessa. Ja diggailin. Mut täl kertaa ei ollu kyseessä mikä tahansa ilta vaan nyt oli tarkotus istuu alas heittää läppää jo kulttimaineeseen nousseen bändin Newcastle Alrightin keulahahmon Pyry Palmumäen kanssa. Luonnollisesti läpän taso kohos nopeesti ihan omiin sfääreihin, mut koska nyt oltiin vakaval asial, joutu keskeyttää epäjohdonmukaisen filosofoinnin hetkeks ja kysästä jäbältä et mis oikeen mennään. Jouduin asettamaan omat hedonistiset fiilistelyt tilantees taka-alalle ja antaa journalistisen vastuun ottaa ohjat. Suuren yleisön tiedonhalu ei nimittäin koskaan tule tyydytetyksi ja nyt oltiin sellaisen tiedon lähteillä, jota tämä suuri yleisö vasta janoaakin. Puitteet oli totta kai kohillaan. Tunnelmallinen, sopivan savunen ilmapiiri ja taustamusaki sopi tunnelmaan täydellisesti. Vois sanoo, et ilma oli täynnä bluesia.

Elikä Pyry, mikä tää teiän proggis oikee on?
Siin on kyse siit hommast, et nykyisin ihmiskunta tekee kaikkii hullui asioit eikä osata enää palaa juurillee, ei osata oppii vanhoist virheist. Loppujen lopuks bluesis on kyse siit et palataa juurillee. Kattoo et mikä on aitoo ja mikä ei. Kyse on aitoudest. Siit et sä osaat kattoo ittees peilist ja sanoo et ei se välttämät oo maailman fiksuin jätkä mut se on komein.

Täs vaihees kaverit alko vieres leikkii leluillaa, ne hifisteli niiden uusil, vitun mageil kosketusnäyttöpuhelimil.

Nokialt tulee vastaisku noihin. Hommataa Tuomaksen kans ekoist keikkafyrkist sellaset ja vittu te ootte kateellisii ku me sit näppäillää niit. Ja sikarit senku paksunee…

Tää journalistin homma on muute aika vaikeet ku pitää kirjottaa ja kuunnella samaa aikaa. Ja viel polttaa sikarii.
Sehä menee kato luonnostaa, bölli etsiytyy suuhun.

Täs on nii mont rautaa tules yhtä aikaa. Mut tää sikarin polttaminen ja hyvält näyttäminen, ne tulee kyl luonnostaa. Et ei siin midist.
Se on kyl paha. Tääl soi muute Creamii.

Kuulostaa hyvältä.
Tää on tällane bluesstandardi, levylt Fresh Cream vuodelt 57.

Sopii tunnelmaa.
Sopii helvetin hyvin.

Ilma on niinku täynnä bluesii.
Diggailen. Tää on Albert kingii, born under a bad sign… Siin on kaikki, jos ei sul oo huonoo onnee, ei sul oo onnee ollenkaan.

Kyl se on nii et aidol toimittajal pitää olla muistiinpanotekniikka hallus nii ku juteltii.
Sä juttelit siit viimeeks sil yhel luennol HEHEHE… Sä kyl seivasit aika hyvin siin. Mäki seivailin aika hyvin tänää ku mult kysyttii, et 5 juttuu mitä tuutorin pitää olla. Ni sit mä sanoin et joo, tuutorinha pitää olla tieätsä uutta luova intellektuelli. Mua ruvettii kuumottaa siit niinku lehtoritasolta et tiedätsä mitä se tarkottaa. Mä sanoin et totta vitus mä tiedän mitä se tarkottaa. Mä sain sielt sellasen vastineen et aa, joo. Siit ei enää puhuttu.

Ja muutoksee tähtäävä…
Joo mua yritettii kuumottaa siit hommast et miten se voi olla mahollist. Mä sanoin no, se voi olla helvetin hyvin mahollist sillee et mitä se tarkottaa. Se tarkottaa sitä, et jos sä juutut kahekskytluvulle ni tiätsä tää kirjotussysteemi on vaihtunu tähä vaiheesee aika paljon, et jos et sä pyri muutoksee ja luo uutta ni ei se voi olla mahollist. Mut sun pitää myös muistaa juuret. Mistä sä oot tullu ja mihin sä meet. Se on se juttu.

Nimenomaanimenomaa…

Niinku periaattees. Back to roots ja se on bluesii. Nyt tullaa takas tähä niinku ytimee.

Se on sitä. Mut mitä muut sulle on blues?

Mulle blues on ylipäätänsä rehellisyyttä ja sitä et osaa ottaa huumoril asiat. Sitä et sä osaat kattoo ittes sillai humoristisesti sillai tietyl taval, ja mut myös sillee et tarpeen tullen aliarvioida muut jos ne ei tajuu sitä juttuu.

Tarpeen tullen aliarvioida muut…

Jos ne ei tajuu sitä juttuu. Koska se on ihan eri juttu ku Mötley Crüe ja meikit naamaa. Ei se oo sitä. Ei yhtää. Must se on niinku kaukan siit. Blues on niinku sellanen homma, et sun pitää ottaa selvää. Mennä back to roots ja kattoo mist hommat on lähteny. Sä et voi vaa olettaa, et ne on täs näi ellet sä kato sinne taaksepäi. Sun pitää tietää miks hommat on täs. Minkä takii on ollu Mötley Crüe, vaik tollane ihme bändi, emmä inhoo mut emmä diggaa. Ja pienen ihmisen asialla periaattees. Ja Kari Uusikylää lainatakseni tässä, että tämmöset huiput sun muut ni - paskaa. On olemas yksilöitä ja yksilön valintoi, jotka on paljon tärkeempii ku se mitä päätetää jossai ylemmis tahois. Ja blues on just sitä – vaihtoehto.”

Mut mitä se tunne pohja täs bluesis. Se fiilis, mist se tulee? Miks jengi soittaa bluesii?

Bluesii soitetaa sen takia, et hyväl miehel on huono olla. Tai nykysin voidaa sanoo periaattees sillee… Nykysin ollaa tällee niinku tasa arvosii, ni hyväl ihmisel on huono olla. Jossai elämän saral. Se voi olla rahallist tai rakkautta. Yleensä rakkautta, koska rakkaudest kumpuu kaikki jutut. Jos sul on hyvää rakkautta ni sä et tarvii rahaa. Mut rahal pystyy kompenosoimaa rakkautta.

Pystyy vai?

Tiettyy pisteesee. Mut ei nii kauas ettei bluesii voi vetää. Jos sul on liikaa fyrkkaa ni voi tehä tiätsä tälläsen pankinylitysbluesin.

Ai minkä?

Pankinylitysbluesin. Se on niinku tilinylitysblues. Ja se on vähä semmonen juttu, et ollaa vaarallisil vesil sillo. Pitää olla niinku sillee hyväs tasapainos kaikki. Sillonki voi soittaa bluesii ku menee hyvin. Bluesii voi soittaa myös ilosesti. Mut siit tulee nopeesti rock 'n' rollii, joka ei oo väärä asia ollenkaa. Ehkä se on se et tiätsä - hyväl miehel on huono olla. Jollain elämän osa-alueel.

Täs vaihees kaverit rupee otta kuvii taustalla…

Ekal keikkapalkal tollaset (kamerat) ja uudet puhelimet. Aika ässä keikka saa kyl olla. Jos tarpeeks saadaa markkinoituu ni kaikki maailman bluesdiggarit ja sellaset jotka ei ymmärrä mistää, ne voidaa saada manipuloituu tähä juttuu messii. Jokainen maksaa kympin mulle, ni mä oon ihan vitun rikas.

Ja mä otan siivun kaikesta.

Tottakai sä otat. Ja sikarit vaa paksunee… Se on se pointti oikeest.

Mitäs sit tän teiän jo kulttimaineeseen nousseen klassikon Newcastle Alrightin biisit, mistä ne tulee?

Ne on tätä samaa bluesii, ruvetaa vetää cover-kamaa.

Cover-kamaa…

Joo, ne tulee täst mustast musiikist suoraa. Albert Kingii, Freddie Kingii, tollasii.. Bo Diddleyy, ehkä yks Sam Cooke pääsee hyväl tsägäl messii.

Sam Cooke on kingi.

Joo, on se. Tommost kamaa. Mut ei mitää sellast mukamukaa.

"Emmäkää mitä tahansa sulata et te vedätte."

Emmäkää mitä tahansa sulata et te vedätte.

Täs vaihees jengi rupee kyselee et onks haastattelija myös manageri.

Joo, kovasti se ottaa tota roolii. Ja tyyliin soittajille kympit ja tuomas ottaa sen tonnin. Sori jätkät, te joudutte menee dösäl, mä otan ton taksin. Hei, millon me puhutaa rakkaudesta?

Rakkaudesta?

Ettei tää jää tällaseks urbaaniks löpinäks musiikkilajeista.

Ei vitus…

Täs vaihees joutuu vaihtaa sikarin röökiin ja käydä hakee uuden lasillisen ennen ku lähetää menee eteenpäi…

Ja Steppenwolf rupee soimaa.

Tää on sit toinen juttu. Mikä on eri juttu, tää on rock 'n rollia. Steppenwolfin vuodelt 69, elokuvaan Easy Rider tehty biisi. Tää on se koko juttu, minkä takii mä rupesin soittaa ku näin tän ekan kerran. Leffan alun.

Ai tän takii sä rupesit soittaa?

Periaattees. Ootsä nähny tän alun. Easy Riderin alun. Jätkä vetää ekaks no - mä en tiiä niist - mut hirveet viivat nenää, fyrkat bensatankkii ja heittää kellot pois, et ei oo mitää välii ajast.. Vitunmoiset hoodeet, ja lähtee ajaa ilman kypärää. Jumalaut se näyttää hienolt, ja tää biisi jyrähtää soimaan.

Toimii.

Haluutsä viel tätä sikarii. Vedä se loppuu. Kyl se maistuu aika pehmeelt mut ei siit oikee tuu...

Kyl siit pitää tulla hatsii kuitenki.. Ei se pehmeys riitä. Sen pitää kolahtaa.

Heheh, täysii.

Oikeesti. Se on vähä sama juttu niinku rakkaudessa, oikeesti. Eiks oo?

Kyl se on, kyl se on. Ei pehmeys riitä. Sen pitää kolahtaa.

Pehmeys ei riitä. Sen pitää kolahtaa…

Toi on muute vitun hyvä. Se pätee muute aika monee. Se pätee melkein kaikkeen.

Se pätee melkein kaikkeen.

Toi on muute vitun hyvä juttu.

Se on iha runomatskuu…

Mul on muute tänää sellane fiilis et… Sauma on semmonen, et kyl mä sanon sulle et. Tähän asti olen elänyt…

Väärinkäsityksen...

Väärinkäsityksen vallassa.

Oliks tänää sellanen fiilis?

Mul oli semmone fiilis tänää. Mul on ollu vittu nii paljon väärinkäsityksii. Mut nyt mä luulen, et on jotai. Se on sillee vähän niinku - oot tulos ulapalt, et nyt pitää olla vitun tarkka kalastaja, et sen saa bäkkii. Sähän tiedät, et jos sä näät kalan tos noin ni et sä voi heittää siihee tietsä pelkkää koukkuu. Sul pitää olla vähän matoo messis. Jos ei mato riitä, vaiha toukka tai laita jotai vitun fosforii siihen.

”Mut kaikil meil on paheet. Mul se on viina naiset ja rööki….”

Se on se elämän dialogi, koko ajan pitää olla skarppina.

Puhe kääntyy yleiseen löpinään sikareista…

Mut kaikil meil on paheet. Mul se on viina naiset ja rööki… No – heitäs seuraava sellanen intellektuelli kysymystulva.

Mites tää runous sitte. Mä oon kuullu vähä huhuu et muusikkopiireis jätkä tunnetaa aikamoisen runoilijana.

Mul on aika hyvii runoi. Tuomas on kuullu jotai, mut te muut ette oo kuullu parhaita.

Mä oon kuullu jotai, mut en oo paljoo kuullu mäkää.

Periaattees pointtiha on siinä, et jos sä et pysty tekee mitää biisei etkä mitää, ni kaikki pystyy olee pöytälaatikkorunoilijoita ja mun mielest se on aika - tollanen – voisko sanoo aika vapauttava juttu.

“Sä voit sanoo sen suoraa et, vittu - nyt ei kiinnosta toi juttu ja mä teen oman jutun”

Semmone niinku sielunhoidollinen asia mitä kaikkien pitäis tehä, koska niinku taiteestaha ei koskaa voi sanoo onks se hyvää vai huonoo. Taidehan on aina taidetta.

Niinpä. Ja se kuuluu kaikille. Sitä jengi ei oikeest tajuu et se kuuluu kaikille.

Et pointti on nimenomaa siin, et tonne voi tulla joku jätkä vetää mandoliinii ja vaik se soittas päin persettä – se voi tulla sinne.

Nii voi.

Se voi tulla sinne lukee runoja. Ja kukaa meist ei oo mikää arvostelee onks se hyvä vai huono. Koska tää länsimainen tyyli on, - se niinku musiikin tai runouden tyyli. Kaikkein tärkeint on se et jos sul on sellane fiilis, et ilmase ittees, ni vedä se täysil. Tai jos ei muuten ni tee se ittelle.

Niinpä.

Sit ku sä oot persaukinen ni hae jotai julkasuu ja ota parikymppii pois.

Manageri vetää kuitenki…

Nimenomaa.

…leijonanosan.

”Ja tehkää hyvä diili ja tsiigaa kuka teit myy.”

”Nyt se tulee mitä mä oon aatellu koko elämän. Kenenkää ei pitäs aatella, et oma elämä on turha. Mut jos aattelee taas sillei et – jääks must tänne mitää jos mä kuolen huomen. Koska mun mielest jokainen ihminen, oli se mis vaa, millanen vaa, ni jokaisel on joku tarkotus. Isompi tarkotus. Emmä tiiä onks se tarkotus tähä globaaliin – mä vihaan sanaa globaali, kirjota sinne maapallo – vai onks se vaa se juttu, tiätsä et – fiilistellä ittestäs joku järki. Koska varmaa löytyy joku toinen tyyppi, joka funtsii samallail. Must se on kaikkein hienoint.”

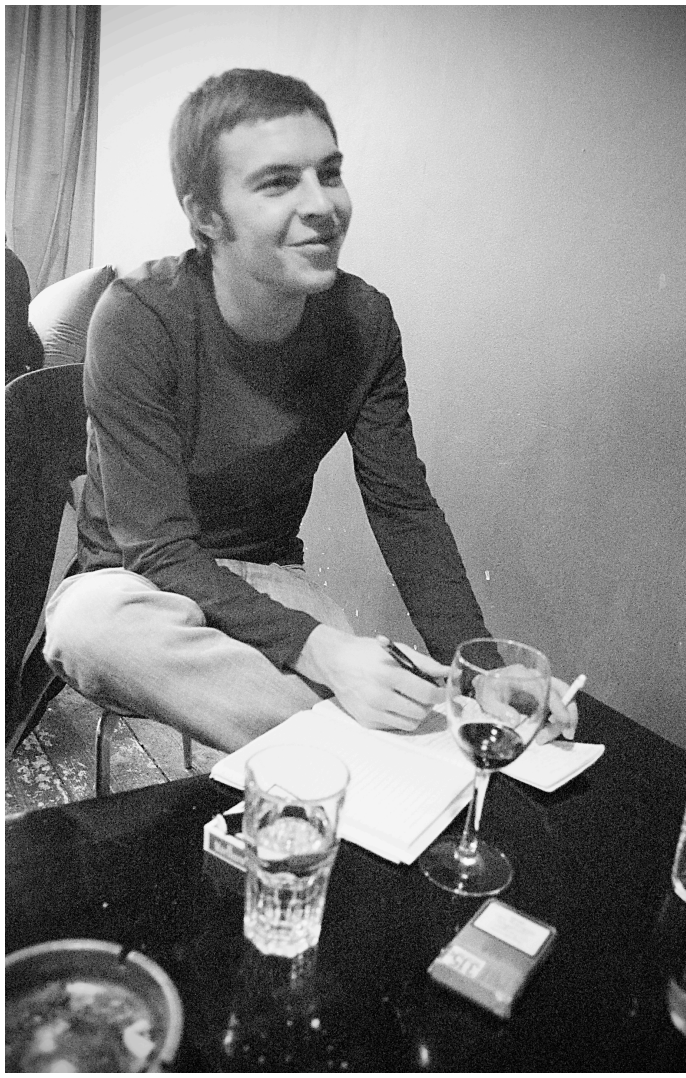

Niinpä.

Tee ittelles jutut pääsääntösest. Mut hyvä, jos joku toinenki diggaa niist.

Nois runoilijois mitä mä oon funtsinu ni… on ruvennu vituttaa semmone juttu mitä mä oon katellu jo vähän aikaa – ylipäätänsä meininkii – et ollaa mukamuka kivoi. Tai on mukamuka hauskaa. Mitä hauskaa se on jos nauretaa tyhjänpäiväsille asioille, jotka ei naurata ketää. Jos on kivaa ni on kivaa mut ei pidä olla kivaa sen takii et pitää olla kivaa. Jos vituttaa ni saa vituttaa.

Mä oon ihan samaa mieltä. Sillo vedeetää bluesii..

Sillo vedetää bluesii. Sä voit sanoo sen suoraa et, vittu - nyt ei kiinnosta toi juttu ja mä teen oman jutun. Et ollaa tiätsä sillee muka vieressä joo et, ”joo, sä oot tosi hyvä tyyppi mä diggan sust”, ”höhöö tosi hyvä juttu höhöö”, vaik ei ees tiedä mist puhutaa. Sä voit sanoo suosiol et ei, ei nyt

“Nyt se tulee mitä mä oon aatellu koko elämän...”

oikee nappaa. Mä lähen himaa…

Niinpä..

Ehkä se juontaa juurensa siihe, et kaikkii aina pitää miellyttää ja et pitää olla nii vitun laaja ystäväpiiri oikeesti. Et sä et voi ikin olla periaattees omanlainen, ja sul on vaa omat hyvät kaverit. Jotka tajuu sun juttuu. Vaa sun pitää olla kaikkien kans kiva.

Mut mites, et sä oo niinku miettiny – vähän kiertää sellanen huhu et teil ois tota niinku teiän taiteellisis näkemyksis tos bändis jotai eroavaisuuksii – et ei oo käyny mieles tollane soolouralle lähteminen.

Ei kato, tiätsä erinäköset tällaset aspektit elämää ni nehä on rikkaus. Se on vähä soulii, vähä bluesii ja vedetää siihe vähä teknoo messii, ni siit voi tulla aika hyvä keitos.

Nii voi.

Mut se pitää tehä vaa hyväs henges. Ja pointti on se, et ihmiset kattoo elämää niinku vähä samanlail. Sit tulee hyvä bändi. Koska bändiä ei oo koskaa kasattu. Koska bändis pitää olla yhteinen ryhmäsynergia messis. Nii et se diskurssi bändin sisäl toimii.

Tulee aika uusikylämäisii vastauksii.

Todellaki… On kyl hyvä vetää tätä punkkuu taas pitkäst aikaa..

Punkku on hyvä. Jotenki tiätsä stimuloi sellaset turhat paineet sust pois ja tekee sust ihmisen ihmiselle.

Ja puhee kääntyy taas rakkauteen…

Tiätsä jonku tyypin kans sulle tulee sellane fiilis et vittu, jos ei se oo totta, ni sit ei koskaan tuu. Mä oon eläny aika paljon sillee, et mä en kato oo sillee et joo, emmä vastaa kenellekkää vaa sillee, et joo ei mitää, ei mitää ja aina menny vituiks. Mä vaihdoin strategiaa.

Ja nyt joku on sen arvonen.

On. Jos ei se oo siin ni sit ei voi mitää. Otetaa vähä bluesii.

Sit on joku muu. Sit taas soi blues.

Blues soi aina.

”Ajattele mitkä haaveet sul on lapsena. Ne on ihan erilaisia ku nyt.”

Meni miten meni. Aina on blues.

Se on kato se on elämäntapa periaattees. Mä oon kuunnellu täs viime aikoin Topi Sorsakoski & The Agentsin kappalet ”Salattu suru”. Siin on sellane kohta noin, ”kaikki haaveet haihtuu, yksi kerrallaan”. Eks tää oo aika kohtalokkaasti sanottu.

Ajattele mitkä haaveet sul on lapsena. Ne on ihan erilaisia ku nyt.

Täs vaihees siteerataa vähä takakannesta löytyvää Octavio Pazin tekstiä.

Platonha sano saman jutun vähä tällee et: jumala rakastaa niitä – tää on vähä niinku ei ihan suora lainaus – jotka tanssivat, elävät ja uhrautuvat elämälle. Ja ketä jumala aina rakastaa, ketä se ensimmäisenä kutsuu luokseen: ne on vittu taiteilijat, jotka elää täysii. Ne on varmaa kokenu kolmekymppisen enemmän ku moni kaheksankymmpisen.

Voi hyvin olla.

Ja Platonha ties ton vittu jo antiikin Kreikas.

Niinpä, reilu 2000 vuot sitte. Ja jengi ei tajuu sitä viel tänäänkää.

Okei mua vituttaa ryhmä, jotka ei tajuu sitä juttuu et niinku pitääks sun nauraa sen takii, koska muutki nauraa. Se on mun mielest vitun älytöntä. Vittu miks sä naurat jos muutki nauraa, jos sua ei oikeest naurata. Ku mä katon tota juttuu - vähän niinku sillon tällön - ni mua on alkanu vituttaa toi. Ei siin oo mitää pointtii. Mä en haluu väkisin olla kenellekkää. Mä uskon sellaseen rakkauteen tiätsä, et mä oon täs, ei mun tartte koko ajan miellyttää ja olla sillee et no: ”mitä sitte” ja ”hei, kerro lisää” ja nii ees päi. Jos sä diggat must, sä diggat et mä oon täs näi. Se on kohtaloo, elämää ja sitä mitä mä haluun.

Tääl on kyl tällane vahva vanhan polven käry kyl.

Todellaki… Huomen taas kledjuist huomaa et on oltu ulkona… Dunkkaa elämälle..

Mut sä et voi soittaa bluesii jos sä et elä sillee mitä sä paasaat. Et sä voi laulaa viskist jos et sä oo koskaa viskii maistanu. Se on vitun kornii.

Nii onki.

Tost viel promokuvat mut muu bändi puuttuu.

Ei sil muul bändil oo välii..

Bissepulloskittaa kato…

Niinpä, bissepullobluesii…

Joka on tän jätkän vetämänä memphisimpää ku Memphis ite. Jos blues jossaki henkilöityy, ja se ei oo Albert King tai B.B. King nii se on tää jätkä… Mä rupesin elää just velaks…

Mut se on bluesii, eks nii..

Vittu mun bluesjuttu meni yli kansallisten rajojen tos viime torstain. Otin vodkaa vähän tos…

Ai blues ylitti kansalliset rajat?

Se ylittää aina. Se on semmonen juttu et se ylittää. Mitä enemmän jengi tiätsä juo, sitä aidompii niist loppujen lopuks tulee, sitä enemmän ne diggaa. Periaattees. Jotka ei uskalla olla aitoi muuten.

Mut jos sä katsot naista ni siin pitää olla se juttu. Tiätsä niinku mä luotan siihen ensisilmäyksee aika paljon.

Nii, nii mäki.

Jos se viel syvenee siit nii, et sä pystyt vähä tutustuu siihen, ni sit sä oot koukus. Se ensisilmäys voi olla aika sillee et joo, oot kiva mut sit ku sä tutustut siihen, ni ei vittu mitää.

Ei fosforii.

Ei vittu mitää fosforii. Tai viehees voi olla fosforii, mut tiätsä, ku se kelataa sinne rannalle ni sä huomaatki, et se saaliskaa ei oo mikää häävi. Siin kannattaa hyppää takas messii. Koska sä tiedät et sä et saa savustust missää vaihees, vaa sä joudut sinne vittu särkien joukkoo. Ja se on huono juttu. Sillon kannattaa hyppää takas jorpakkoon.

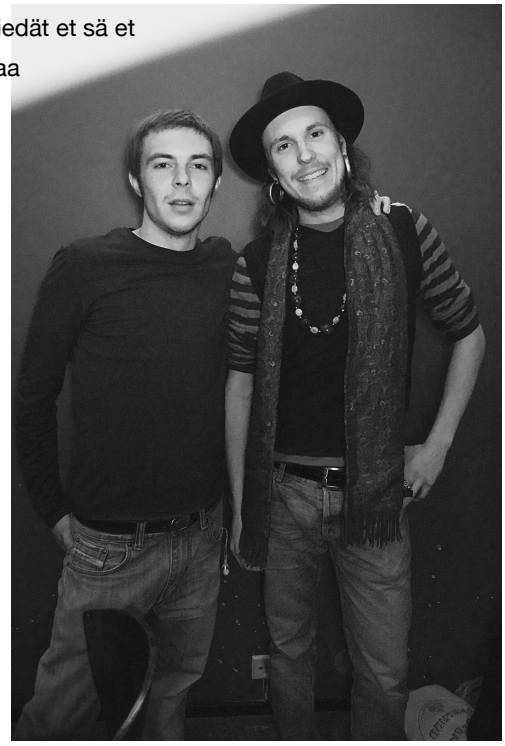

Sul on pointtii kyl tossa…. Mut mitäs, onks sul jotai mitä sä haluisit viel laittaa tähä niinku loppukaneettina?

Joo. Vähemmän sotaa, enemmän rauhaa… Sitä ei jengi hiffaa. Ja sit muistakaa: rakkautta. Ja varokaa miehii, jotka soittaa kolmee sointuu.

Tulisielua

TUOMAS SALONEN *kuva* ANTTI JAUHIAINEN

Lueskelin tässä yks päivä, vasten tahtoani totta kai, Kohlbergin teoriaa yksilön moraalikehityksestä. Hänen mukaansa valtaosa ei koskaan saavuta moraalikehityksen korkeinta tasoa. Mitä tämä oikein tarkoittaa?

Koen olevani semikorkeamoraalinen ihminen. Halveksun yhteiskunnallemme ja kulttuurillemme ominaista auktoriteeteille ulkoistettua, lammasmaista moraaliajattelua. Toimintaani ohjaavat enemmänkin juuri ne eettiset periaatteet, jotka luonnehtivat Kohlbergin moraaliteorian ylintä tasoa, kuten - universaalit ihmisoikeudet, globaali hyvinvointi, paremman ja oikeudenmukaisen maailman tavoittelu, rajoja ylittävä solidaarisuus sekä ymmärrys ja muut vastaavat. Eli samat perusläpät, jotka teille latelee lähes joka ikinen misssuomi, tosi-tv naama, tuotebändin keulahahmo tai kokoomuspoliitikko, kuka nyt ikinä on sattunutkaan näihin käsitteisiin elämässään törmäämään.

Silti voisin varastaa polkupyörän potematta sen kummemmin huonoa omaatuntoa. Itse asiassa ajan varastetulla pyörällä. Sen tosin varasti joku muu, varmaankin joku narkkari (tai mikälie muu hampuusi), ja löysin sen kadunvarresta. Oliko valintani ottaa pyörä siis moraalisesti väärin? Tekonihan ei suoranaisesti tuottanut vahinkoa kenellekään, koska varas oli selkeästi pyörän hylännyt hänelle tarpeettomana. Itse pyörän entiseen omistajaan kohdistunut vääryys menee tämän ensimmäisen varkaan tiliin. Vastaavanlaisen pyörän voisin bongata myös poliisin huutokaupasta. Olisiko omistajuuteni pyörään (lue varastettuun tavaraan) tällöin oikeutetumpaa, koska olisin maksanut siitä auktoriteeteille?

Voisin myös kasvattaa hamppua ja myydä sitä. Helposti. Enkä edelleenkään potisi huonoa omaatuntoa. Hiukan tosin pelkäisin jääväni kiinni ja saavani ikävän merkinnän rekisteriini. Väärää en tekisi. Tästä moni yhteiskunnassamme olisi eri mieltä ja paheksuisi toimintaani. Silti lähes joka

ikinen on joskus myynyt pimeästi jollekin alkoholia, toiset enemmän toiset vähemmän. Tätä taas ei paheksuta. Kuitenkin näitä kahta erottaa vain se, että edellisessä on kyseessä laittoman huumeen laiton myynti ja jälkimmäisessä laillisen huumeen laiton myynti.

Mitä nämä alussa mainitsemani eettiset periaatteet oikein todellisuudessa tarkoittavat? Miksi niin monet paheksuvat edellä mainitsemiani toimintatapoja mutta suhtautuvat täysin hyväksyvästi vaikkapa lihansyöntiin? Lihansyöjä tässä maassa, ikävä kyllä, polkee silmittömästi eläinten oikeuksia edesauttaen niiden kohtelemista esineinä. Lisäksi YK:n mukaan lihansyönti edistää kasvihuoneilmiötä enemmän kuin yksityisautoilu. Entä kun joka ikinen kerta ostaessamme vaatteita jostakin halpatuotemassamyymälästä annamme ei niin hiljaisen hyväksyntämme lapsityövoimalle tai vähintäänkin puutteellisille työläisen oikeuksille. Tai kun tekniikkapäissämme ostamme ties mitä uusia leluja ja kärräämme vanhoja ”tarpeettomia” kehitysmaiden kaatopaikoille pois silmistämme.

Kaikki nämä käyttäytymismallit edesauttavat sitä, että suomalaisen ekologinen jalanjälki on maailman huippuluokkaa. Silti kollektiivisesti pidämme itseämme luonnonystävinä. Myös uskoisin monen sanovan kantavansa huolta maailman köyhistä. Silti elämäntyylimme yksinkertaistaen on rakennettu kolmannen maailman kustannuksella ja tämän elämäntyylimme seuraukset tulevat kohdistumaan kaikkein dramaattisimmin maapallon köyhimpään väestönosaan. Myös kehitysavun antajana Suomen suoritus elintasoomme nähden on suorastaan säälittävä.

Ja mikä tässä on pointtina? Mielestäni autonomiseen moraaliajatteluun ja näiden eettisten

> “Kuinka on mahdollista tehdä lain suojassa ja sosiaalisesti hyväksytysti pahaa”

periaatteiden ymmärtämiseen ei johda ulkoapäin asetetun, auktoriteettiin ja kollektiiviseen mielipiteeseen tukeutuvien eettisten käyttäytymiskoodien ja moraalinäkemysten omaksuminen vaan niiden kyseenalaistaminen. Tähän kaikkeen liittyy näkemys myös siitä, kuinka on mahdollista tehdä lain suojassa ja sosiaalisesti hyväksytysti pahaa sekä lainsuojatta ja sosiaalisesti paheksutusti hyvää. Jos emme itse osaa kyseenalaistaa, miten me voimme kasvattaa muita siihen?

”Don’t blame the children. Blame the teachers, they taught the children.”

5+2

MEIJU TUOMINEN *ja* SALLA SAVOLAINEN

Kaikessa, mitä sanomme, teemme tai ajattelemme, on kaiku meidän arvoistamme. Postmodernismi hyväksyy tosiasian siitä, että mitkään teot ja sanat eivät ole arvovapaita. Omaa elämänkatsomusta ei siis voi erottaa siitä, mitä tekee työssä tai vapaa-aikana. Opetuskaan ei voi olla täysin objektiivista, sillä jo jokainen sanavalinta heijastaa opettajan arvoja ja asenteita. Tämän vuoksi opettajan on hyvä selvittää itselleen, minkä pohjalta hän työtään tekee ja mikä todellisuudessa hänen opetustaan ohjaa.

Yhdessä filosofian ja teologian tohtori David Jenkinsin kanssa pohdimme, miten opettaja voi aitona itsenään tehdä työtään ilman, että opettaa omia arvojaan totuuksina. Indoktrinaatiolta vältytään, kun opettaja suostuu avoimuuteen omien arvojensa suhteen eikä sorru manipulaatioon. Opetuksen tehtävä on herättää oppilaita rehelliseen kritiikkiin opetussisältöjä kohtaan. Parhaassa tapauksessa oppilaat kyseenalaistavat myös omien ajatustensa ja tekojensa perusteet ja heräävät pohtimaan, mikä on arvokasta ja hyvää.

Jos lähdemme siitä postmodernista lähtökohdasta, että opetus on aina jollakin lailla arvosidonnaista, niin on kysyttävä, mitä mahdollisuuksia se tarjoaa. Kristitylle opettajalle usko ei ole väline propagandaan, vaan perusta omalle elämälle ja työlle. Työssä se näkyy oppilaiden kunnioittamisena, vaikkei opettaja aina hyväksykään kaikkia oppilaiden ajatuksia ja tekoja. Usko on rakkautta, joka sallii jokaisen ihmisen vapauden valita omat arvonsa. Kristitty opettaja ei kuitenkaan ole välinpitämätön eikä jätä puuttumatta tai sulje silmiään esimerkiksi oppilaiden rasistisilta ajatuksilta. Tällainen toiminta tuskin on ristiriidassa opetussuunnitelmien kanssa.

Tule kanssamme filosofoimaan:
http://www.helsinki.fi/jarj/viisikaksi/

Half Nelson

ANTTI JAUHIAINEN

Half Nelson on pari vuotta sitten ilmestynyt maikkaleffa. Siinä Dan Dunne (Ryan Gosling) on New Yorkin köyhemmällä laidalla työskentelevä historianopettaja, joka yrittää opettaa oppilailleen itsetuntoa ja välittämistä. Köyhyyden, välinpitämättömyyden ja huumeiden keskellä Dunne pyrkii olemaan rohkaiseva ja valtauttava voima yhteiskunnan turruttamille oppilailleen.

Juoni antaa kaikuja Hollywoodin perinteisestä feelgood opettaja-elokuvakonseptista. Päähahmo Dan Dunne on kuitenkin kaukana Robin Williamsin tai Michelle Pfeifferin “inspiroivista” luokkahuone-esikuvistaan. Dunnen tunne-elämä ja aikuissuhteet ovat täydessä solmussa, mitä hän lääkitsee säännöllisillä crack-tripeillä.

Ryan Fleckin ohjauksessa surullinen tarina huumeiden varassa roikkuvasta opettajasta kasvaa paljon suuremmaksi kuvaukseksi Yhdysvaltojen unohdetuista, väestön osasta johon kukaan ei halua kuulua ja josta kukaan ei halua puhua. Ongelmaoppilaista, ongelmanuorista, ongelma-aikuisista. Half Nelson rikkoo elämänmakuisessa kerronnassaan myös sovinnaista opettajamyyttiä, joka on normeineen ja mielikuvineen edelleen vahva.

Hiljaisin, henkilöhahmojensa tunteita mukailevin vedoin elokuva vie katsojan eläytymään tilanteeseen, josta suurin osa ei löydä ulospääsyä. Dan Dunne varoittaa oppilaitaan "koneistosta", joka alistaa yhteiskunnan heikkoja tekemään rahaa menestyjille, mutta kuten hänen eräs terävä oppilaansakin huomauttaa, on Dunne itse "koneiston" osa - niin työssään kuin huumeriippuvuudessaan. Elokuvan loppu saa kuitenkin toivomaan että Dunne ja hänen oppilaansa Drey (Shareeka Epps) löytävät voimaa heitä paikallaan pitävien kahleiden katkaisemiseen. Hyvien ihmisten häpeä, voimattomien rohkeus ja yksinäisyyden valaiseva ystävyys kerrotaan tavalla, joka on tinkimätön sanomassaan: välitä ihmisestä, tämä on totta.

Kopojuttuja

MIRJAMI JÄRNEFELT

Niin mitkä päättävät elimet meidän laitoksellamme? Tai tiedekunnassa? Jos hommat ei mielestäsi toimi ja tekee mieli avautua, katso alla olevasta kaaviosta ainakin yksi avautumisen tie.

JORY= Laitoksen johtoryhmä. Niin Soklassa kuin KTL:ssäkin joryssa istuu neljä opiskelijajäsentä. Muita jäseniä johtoryhmissä on professorit (neljä heitäkin), sekä opettajat ja muu henkilökunta (samoin heitä on neljä). Johtoryhmä tekee laitoksiamme koskevia päätöksiä, ja ne päätökset muuten vaikuttavat juuri Sinuun. Johtoryhmien kokoonpanot löydät esimerkiksi Almasta laitoksien sivuilta ”Päätöksenteko, hallinto ja kehittäminen”/”Laitoksen johto” –otsikon alta.

VALINTATOIMIKUNTA= Tekevät opiskelijavalintoja koskevat päätökset.

OPS-TYÖRYHMÄ= Tämä työryhmä käsittelee nimensä mukaisesti opetussuunnitelmaan liittyviä asioita. Tällä hetkellä kyseinen työryhmä löytyy vain Soklasta sen takia, että KTL:n puolella sille ei toistaiseksi ole tarvetta.

KTL:n ja Soklan opiskelijoille on perustettu uusi sähköpostilista, jonka kautta opiskelijavaikuttamisen mahdollisuudet vain lisääntyvät. Listalle kannattaa ehdottomasti liittyä, sillä tällä listalla vapaa ajatuksenvaihto on todella sallittua. Laitoksien sekä tiedekunnan päättävissä elimissä istuvat opiskelijajäsenet osallistuvat keskusteluun niin, että tapetille nousevat aiheet viedään varmasti eteenpäin heidän kokouksissaan. Esim. viimeisin KTL:n johtoryhmän kokoukseen viety keskustelu koskee laitoksen kvantitatiivisen opetuksen tasoa, josta useampi opiskelija on ollut huolissaan. Käydyn keskustelun pohjalta esitykseen sisällytettiin ehdotus laitosten välisten verkostojen kehittämisestä niin, että laadukas opetus taattaisiin nyt ja tulevaisuudessa. Onko sinulla mielessäsi jokin opintoihisi liittyvä osa-alue, johon haluaisit ottaa kantaa? Parannettavaa löytyy aina. Liity ja kerro, mitä se sinun mielestäsi on.

KTL:n opiskelijat liittyvät listalleen seuraavalla tavalla:

1. Jätä otsikkokenttä tyhjäksi.
2. Kirjoita viestikenttään ”subscribe KTL-kopo@helsinki.fi” (ilman lainausmerkkejä)
3. Sähköpostiisi kolahtaa viesti, jonka ohjeita noudattamalla liityt listan jäseneksi.

Soklan opiskelijat liittyvät listalleen tällä tavalla:

1. Jätä otsikkokenttä tyhjäksi.
2. Kirjoita viestikenttään ”subscribe sokla-kopo@helsinki.fi” (ilman lainausmerkkejä)
3. Sähköpostiisi kolahtaa viesti, jonka ohjeita noudattamalla liityt listan jäseneksi.

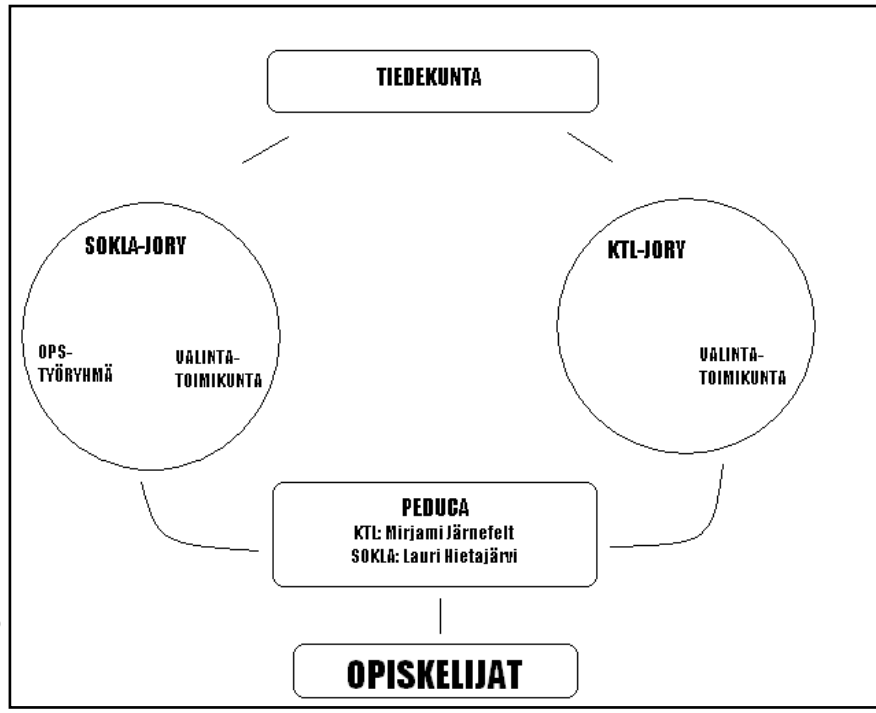

KAAVIO

Pinjan ja Jennin maailmanvalloitus

PINJA MANNINEN

Minä ja ystäväni Jenni olemme vähän nössöjä. Aina ihmettelimme kuinka muut kaverimme uskalsivat lähteä vaihto-oppilaiksi maailmalle vuodeksi ja vielä yksin. Päätimme tehdä easy-version ja lähteä puoleksi vuodeksi kaksin. Mutta meillä oli kiire lähteä, sillä meillä ei ollut mahdollisuutta odottaa valmistumista tai parempaa rahatilannetta. Oli lähdettava heti tai ei koskaan. Me aiomme nimittäin lähivuosina perustaa perheet ja maailmanvalloitus on huomattavasti helpompaa, kun muksut ei pyöri jaloissa. Siitä se ajatus sitten lähti.

Lentokentällä oli molempien perheet, sukulaiset ja ystävät. Kun olimme saaneet elämänviisaudet, hapankorput ja halit, oli aika astua koneeseen. Olimme jipoissa, sitä hetkeä oli odotettu yli vuoden päivät kuin kuuta nousevaa! Noin 3 tunnin päästä oli vaihto Lontoossa, siitä Hongkongiin kestikin noin 12 tuntia. Honkkarin kone oli mahtava, 2-kerroksinen mega-alus, jossa jokaisella oli oma tv/musasoitin/pelimasiina. Samalla kun puuduin päästä varpaisiin, katsoin kaiken mahdollisen Frendeistä Simpsoneihin, pelasin tetrista ja kuuntelin U2:ta. Ja fiilistelin.

Meidän maailmanvalloituksemme alkoi kurjasti. Hongkongissa meillä ei ollut hajuakaan missä yöpyä. Ja hajusta puheenollen, siellä haisi tosi pahalle: saasteille, roskille ja rasvalle. Painavat rinkat seläs-sä, nälkäisinä ja jet-lagissa poukkoilimme sinne tänne pahassa hajussa ja viileässa ilmassa etsien yösijaa. Olimme ottaneet avaruudesta vaikutteita saaneen random-junan johonkin ghettoon. Siellä ei ollut länsimaalaisia eikä kukaan puhunut englantia. Itku ei ollut kaukana, mutta lopulta löysimme monen mutkan kautta suhteellisen halvan hostellin. Siellä me jäädyimme ja söimme kaikki hapankorput ja Porvoon lakritsit. Aamulla oli epätodellinen olo: Me ollaan Kiinassa.

Jenni oli ostanut MP3-soittimensa netissä joltain Hongkongissa asuvalta suomalaispojalta, meidän oli tarkoitus nähdä hänet ja hänen kaverinsa. Otimme botskin Kowlooniin, onneksi. Siella oli se Hongkong mitä olin odottanutkin: korkeita pilvenpiirtäjiä, mustatukkasia ihmismassoja, ravintoloita, turisteja, kaupustelijoita, kerjäläisiä, markkinoita. MP3-soitin- dyydit osoittautuivat tosi mukaviksi ja käteviksi oppaiksi. He näyttivät parhaat nähtävyydet (mm. Jackie Chanin kädenjäljet), raflat (mm. yks upea 30. kerroksessa) ja markkinat (ne helyt ja rihkamat!!!). Ne oli kovia poikia tarjoamaan juomia ja parina iltana tuli otettua se yksi ratkaiseva liikaa. Ensimmäinen iso koti-ikävä tuli, kun laattasin tulta ja tappuraa meidän ällöttävässä vessassamme. Mukava kokemus oli, kun päätettiin mennä kuntoilemaan, se olikin valtava 6. kerroksessa oleva megakuntosali täynnä laihoja ja lihaksikkaita kiinalaisia. Bodypumpin ohjasi hellyttävä kiinalaismies, ja kuinka hienoa olikaan olla suomalainen kun Bomfunk MC's jytäsi. Suihkut oli verhottu yksityisiksi kopeiksi ja saunaan mentiin maassa maan tavalla pyyhkeet päällä, kiinalainen turkkilainen sauna oli leimi. Myöhemmin illalla sain kiinalaiset miehet melkein tukehtumaan nuudeleihinsa kun söin riisiä tekniikallani yksi puikko per käsi.

Meidän opaspoikien suomalaiset kaverit tulivat mukaan kuvioihin ja keiton puolellehan se taas meni. Otettiin taxi Peakille, Hongkongin ykkösnähtävyydelle korkealle vuorelle, missä juhlittiin henkeä salpaavan kauniissa maisemissa aamuun asti. Hätä tuli siinä vaiheessa, kun tajusimme noin klo. 6 am, ettei saada taksia mistään ja lentokone lähtee aamupäivällä. Lopulta noin tunnin metskaamisen jälkeen onnisti ja kentällekin kerittiin ajoissa. Security-miehet nauroivat meille kippurassa: Olimme kuin kaksi Ozzya silmät killissä viinan hajuisina ja laahustimme kohti uusia seikkailuja. Thaimaa, here we come!

Jenni-raukka oksenteli lentokoneessa, mutta lopulta selvisimme Bangkokin lentokentälle. Siellä seuraamme liittyi kaveripoikamme Nalle. Oli pelottavaa huomata, miten helppoa on olla tekemättä mitään kokonainen kuukausi. Pääasiassa maattiin upeilla hiekkarannoilla auringon porottaessa, shoppailtiin ja syötiin ravintoloissa monta kertaa päivässä. Ruoka ja kaikki muukin oli käytännössa ilmaista, mutta silti rahat hupenivat taivaan tuuliin. Reissattiin ensin Krabille, jonka jälkeen oli vuorossa ruotsalaisten suosima bilesaari Koh Phi Phi. Meitä luultiin, ja luullaan vieläkin, aina joko ruotsalaisiksi tai kaksosiksi. Oli ihanaa tanssia paljain jaloin rantabaarissa tähtien loistaessa! Viimeinen ilta oli uskomaton, kun pojat soittivat kitaraa ja lauloivat pimeällä rannalla aaltojen pauhatessa. Seuraavana oli vuorossa Phuket, missä ihmettelimme vain muutaman yön ennen kuin jatkoimme Koh Phanganiin, missa yövyimme todella pienessa bungalowissa. Full Moon Partyjen ja monen seikkailujen jälkeen reissasimme Koh Taolle, mikä oli koko reissun paras veto. Rannat olivat ihania, ihmiset mukavia ja bungalowit halvempia ja siistempiä. Päätimme ottaa bamboo-tatuoinnit, eli bambustickin päässä olevalla 5 neulalla tökityt leimat. Jenni otti alaselkään ja minä nilkkaan. Se lysti oli halpaa kuin saippua, joten päätettiin ottaa vielä ranteisiin reissutatskat ja minä otin varpaaseenkin. Meidän mottomme oli: ‘Ei leimaa selvinpäin”, se nimittäin sattui maailman eniten, varsinkin nilkkaan.

Seuraavaksi vuorossa oli Bangkok, josta jatkettiin matkaa kohti Australiaa. Suuret oli suunnitelmat. Päätimme olla maksimissaan kuukauden Sydneyssa, minkä jälkeen olisi vuorossa Uusi-Seelanti, Melbourne, Surfers Paradise, Byron Bay. Suunnittelimme, että tehdään hyvät rahat jossain rantakahvilassa, surffataan ja halaillaan koalia. Ei olla tienattu, saati edes surffattu. Koalia nähtiin aidan takaa eläintarhassa. Siella nähtiin myös ihania kenguruita ja söpöjä opossumeja, joita täällä on vapaina puistoissakin. Nyt ollaan oltu Sydneyssä reilu 2 kuukautta ja todennäköisesti ollaan ainakin kuukausi vielä. Onnekkaiden sattumien kautta löydettiin mahtava kämppä, mistä ollaan saatu tosi rakkaita uusia ystäviä Briteistä, Ruotsista, Saksasta ja Ranskasta. Ei olla raaskittu jättää ystäviä ja ollaan vain siirretty lähtöä. Kämppä on upea, 36. kerroksessa Sydneyn keskustassa oleva laiton kommuuni. Olemme olleet töissä kahvilassa ja baarissa, nyt työskentelemme ravintolassa.

Kommelluksilta emme ole säästyneet, asiakkaat eivät vieläkään saa selvää, kun yritän lausua viinien nimiä. Viimeksi löin jotain miestä lautasella päähän, ja safkoja on viety vääriin pöytiin. Kummallakaan meistä ei ole aikasempaa kokemusta tarjoilijan työstä, mutta pitää vain ihan pokkana kaadella viinejä kuin vanha konkari. Palkka on surkea ja vuoroja vähän, kaikki massit meneekin vuokraan ja elämiseen (eli bilettämiseen). Rakastan Sydneytä, mutta talvi tulla jollottaa ja alkaa olla jo tosi viileät ilmat. Enää ei pääse ihanille rannoille, missä aallot ovat muuten pelottavan isoja. Pitää yrittää säästää, niin päästään jatkamaan matkaa ylös itärannikkoa aurinkoa moikkaamaan. Ollaan opittu monia säästöniksejä, muun muassa wc-paperin voi hakea aina muualta. Ja varastin vahingossa kuplamuovia Postista. Olkoon tämä synnintunnustus.

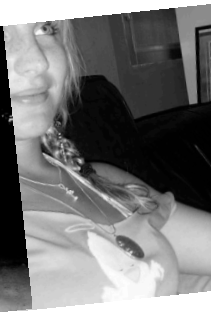

Osaathan puhua taloutta?

KAISA ESKOLA *kuva* AAPO HUHTA

Viime syksynä, pedagogiset opinnot aloittaessani, järkytyin kun tajusin, millaista kieltä yliopistolla nykyisin viljellään: oppilaista puhutaan asiakkaina, kouluista oppimiskeskuksina. Mitä olikaan ennen joulujuhlaprojekteja, entä mihin kuvistyöt laitettiin ennen portfolioiden keksimistä? Talouselämän termistö on tullut osaksi arkista kielenkäyttöämme ja "taloutta" puhuvien määrä kasvaa jatkuvasti.
Kieli on vallankäytön väline. Kieli on vahvasti kytköksissä ajatteluumme ja toimintaamme. Haluatko todella talouden kielen ohjaavan omaa toimintaasi? ONNEKSI kieltä voi muuttaa.

HY:n Attac on aloittanut keväällä 2008 talouden taskusanakirjan kokoamisen. Talouden taskusanakirjaan on tarkoitus kerätä eri tiedekunnista niitä sanoja, fraaseja, ilmaisuja, jotka on lainattu suoraan tai vähemmän suoraan talouselämästä. Kirjaan tulee taloussanoista kontekstiesimerkkejä ja ei-taloudellisia synonyymeja, joiden käyttöä tietysti suosittelemme jo esipuheessa. Taloussanoille voi keksiä myös uusia merkityksiä. Ulkoisesti kirja muistuttaa vieraan kielen sanakirjaa.

Valmis sanakirja lähetetään ainakin eri laitosten johtoportaalle, jotta kaikki varmasti oppisivat puhumaan taloutta - ilman tuota taitoa kun ei nykyään oikein pärjää..
Sanakirjan on tarkoitus ilmestyä ensi syksynä, jolloin sitä jaetaan kaikkien yliopistolaisten käyttöön.

Toiset bongailevat keväisin lintuja, toiset taloussanoja. Tule mukaan ja lähetä löydöksesi ja ehdotuksesi osoitteeseen: hyattac@gmail.com. Lisätietoja saa samaisesta osoitteesta.

Miksi köyhät eivät enää ymmärrä
heti kun lakkaavat olemasta
köyhiä?
- Pablo Neruda

Visiota, lobbausta ja Leppätalo

ANU AARNIO ja ELINA NISSINEN *kuvat* PETRUS REPO

Käytätkö Lyyraa? Oletko juhlinut Vanhalla? Onko sinulla ylioppilaskalenteri? Kuulutko ainejärjestöön? Jos vastailit kyllä, seuraava juttu kannattaa lukea.

”Mikä ihmeen edustajisto?” kaikui kysymyksenä Siltavuorenpenkereen käytävillä useaan kertaan viime syksynä, kun Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan (HYY) edustajistoon valittiin jälleen uudet jäsenet vaaleilla. Moni taisi eksyä vaaliuurnille lähinnä Unicafén tarjoaman ilmaisen pullakahvin houkuttelemana, mutta onneksi edustajiston suurin anti opiskelijoille ei kuitenkaan ole voisilmäpulla. Nyt puoli vuotta vaalien jälkeen meillä on ainejärjestöläisten ryhmän (HYAL) Käyttiksen edaattoreina ilo kertoa teille kuulumisia HYY:n päätöksenteon tuuliselta huipulta.

HYY? Edustajisto? Mistä puhutaan?
Helsingin yliopiston ylioppilaskuntaan kuulumme kaikki me Helsingin yliopistossa alempaa tai ylempää korkeakoulututkintoa suorittavat opiskelijat (vuoden 2007 lopussa meitä oli yli 30 000). HYY tarjoaa jäsenilleen neuvontapalveluja, edunvalvontaa sekä erilaisia jäsenetuja. HYY:n jäsenyys oikeuttaa samalla myös lukuisiin opiskelijaetuihin, kuten alennukseen joukkoliikenteestä ja opiskelijahintaiseen ruokailuun. HYY palvelee myös piirissään toimivia järjestöjä (kuten Condus ja Peduca).

HYY:n organisaation rakenne muistuttaa Suomen valtiota: vaaleilla valittava ylin päättävä elin on HYY:n edustajisto (60 jäsentä), joka vastaa siis valtion organisaatiossa eduskuntaa. Edustajisto valitsee muun muassa HYY:n hallituksen, joka käyttää hallinto- ja toimeenpanovaltaa ylioppilaskunnassa. Tämän jutun tarkoituksena on hieman valottaa, mitä edustajistossa itse asiassa tehdään. Mainittakoon heti konkreettisina esimerkkeinä, että viimeisimmässä kokouksessa päätimme ensi vuoden jäsenmaksusta ja valitsimme Ylioppilaslehden seuraavan päätoimittajan.

Ajankohtaista vuonna 2008
Ajankohtaisimpia kuulumisia edustajistosta tiivistää hyvin HYY:n tämän vuoden hallitusohjelma, joka hyväksyttiin edustajiston kokouksessa helmikuussa. Yksi ohjelmassa mainituista päätavoitteista on aloittaa tulevaisuusprosessi, jonka tarkoituksena on miettiä, millainen ylioppilaskunnan toimintaympäristö on 20 vuoden kuluttua. Näkemystä tulevaisuuden ylioppilaskunnasta tarvitaan muun muassa kun valmistellaan tällä hetkellä hyvin ajankohtaista uutta yliopistolakia. Lakia uudistettaessa HYY pitää kiinni sivistysyliopistoajatuksesta ja kannattaa maksutonta, tasa-arvoista ja laadukasta korkeakoulutusjärjestelmää.

HYY:n toiminnassa suuri ja tärkeä osa on lobbaus. Eritoten HYY:n hallitus pyrkii tuomaan opiskelijoiden näkökulmaa esille erilaisilla foorumeilla, joista tänä vuonna erityisen tärkeä on kunnallisvaalit. Lyhyesti sanottuna yritetään pitää tarpeeksi meteliä, jotta opiskelijoille tärkeät asia saavat tarpeeksi näkyvyyttä esimerkiksi nyt näissä vaaleissa.

Ensi syksynä käyttöön vihitään kolmas ylioppilastalo Leppäsuolla, ja talon käyttöönotto on suuri haaste etenkin HYY:n järjestöille. Tämän kevään aikana HYY:n tiloja, joita on siis Leppätalon lisäksi muun muassa Uudella ylioppilastalolla ja Dommalla, jaetaan uudestaan ja siinä palapelissä on niin monta osaa, ettei homma todellakaan ole helppo! Condus on saamassa Leppätalosta hienon klusteritilan, mikä tietenkin huimasti lisää toimintamahdollisuuksia ainejärjestöillemme.

HYY jää helposti opiskelijalle kaukaiseksi, vaikka sen ajamat asiat liittyvät vahvasti monen arkeen. Uutena toimijana kokouksissa tulee joskus sellainen olo, että on täysin pihalla, eikä mistään saa otetta, kun kokonaisuudet ovat niin suuria, monimutkaisia ja vaikeita. Suoraan sanottuna politiikka on välillä aikamoista pelailua ja kirjoittamattomien pelisääntöjen opettelu ottaa aikansa. Mukavaa on kuitenkin ollut huomata, että edustajistossa on mukana valtavasti porukkaa, joka taistelee täydellä sydämellä yliopistomme opiskelijoiden oikeuksien ja etujen puolesta.

Tiesitkö, että...

HYY täyttää tänä vuonna 140 vuotta.

edustajiston kokouksissa KAIKKI puheenvuorot pidetään puhujapöntöstä. Ne nauhoitetaan ja litteroidaan jälkipolville.

Kanki-Kaikkonen pyrki edustajistoon vuonna 1995. Ei päässyt.

edustajiston puheenjohtaja (tällä hetkellä Walter Rydman) käy linnanjuhlissa itsenäisyyspäivänä.

1900-luvun alussa edustajisto päätti siveellisyyden nimissä maalauttaa Vanhan musiikkisalissa olevaan tauluun lisää lumpeenlehtiä. Etsi taulu, ja päättele lumpeet.

tänä keväänä jouduttiin ensimmäistä kertaa 60-luvun jälkeen poistamaan edaattori paikalta kesken kokouksen. Edaattori Reima Launosen ulosheittämiseen oli syynä korkea humalatila ja huono käytös.

Ketä vittu kiinnostaa

JOONA-HERMANNI MÄKINEN

YK: Lihansyönti saastuttaa enemmän kuin liikenne.

WWF: Vain Arabiemiraatin asukas tai yhdysvaltalainen rasittaa ympäristöä enemmän kuin suomalainen.

Worldwatch: Maailman rikkain viidennes kuluttaa 58% maailmanenergiasta, köyhin viidennes alle 4%.

Yhdysvaltain presidentti: Yhdysvallat pyrkii pysäyttämään kasvihuonekaasujen kasvun 2025 mennessä.

Ilmastoasiantuntijat: Ilmaston lämpenemistä ei saada kuriin, ellei maailman päästöjä leikata puolella 2050 mennessä. Yhdysvaltojen on vähennettävä päästöjään 90 prosenttia.

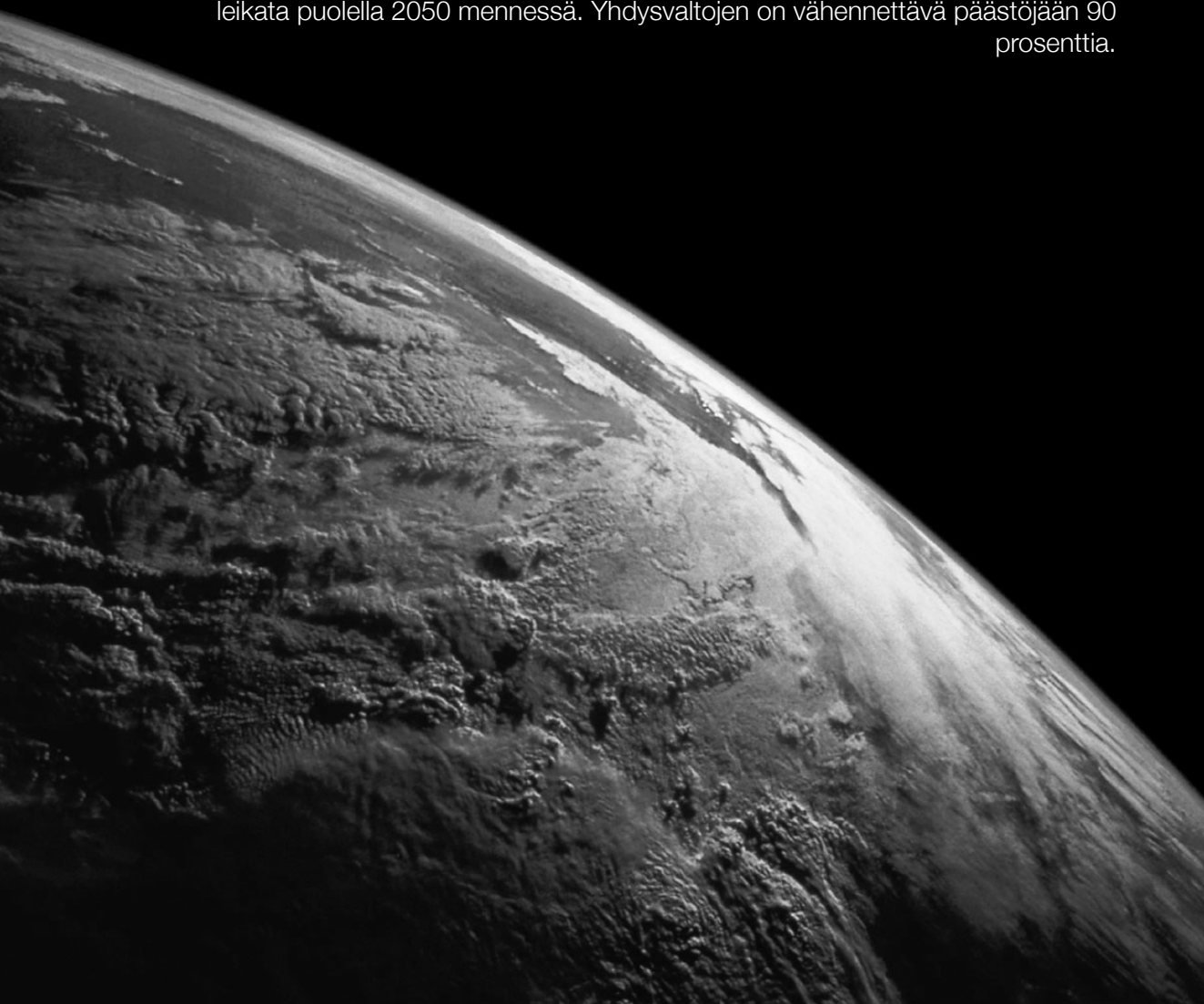

SEURAPIIRI PYÖRII

MARTTIINA UTRIAINEN *kuva* ANTTI JAUHIAINEN

14.3
Peducalaiset pääsivät laskemaan ja lautailemaan Himokselle! Jatkot pidettiin Iida Aalbergin saunalla, jossa pääsi nauttimaan boolista ja pienestä syötävästä unohtamatta tietty saunomista sekä uimista. Jatkoille pystyi osallistumaan myös ne, jotka eivät päässeet varsinaiselle reissulle mukaan eli ei monopakkoa.

10.4
Kevättä alkoi jo olla rinnassa, kun oma Annankadun appromme otti ja tuli! Kaverit kerättiin Siltavuorenpenkereellä kasaan ja Kallion kalja-suunnistus sai kunnian alkaa. Rastien varrella nä mitä eriskummallisimpia tehtäviä (unohtamatta tietenkään joukkueiden ”loisto”suorituksia). Lisäpisteitä kerättiin huurteisen jos toisenkin ylimääräisestä kumoamisesta. Vaikka kaikki eivät hurjassa aikataulussa ehtineet kiertämään jokaista Kallion kultaista kuppilaa niin jatkot Stadin tähdessä, tuttavallisemmin Städärissä, olivat taatut!
Tänä samaisena päivänä osa peducalaisista osallistui Hukkaputkeen, ts. aurinko ja halvat hinnat houkuttelivat kiertämään kaupunkimme metroverkostoa ja tutustumaan metroaseman jos toisenkin paikalliseen. Tapahtuma oli haalarivärikäs eli hyvinkin poikkitieteellinen ja hikisiä väen täyttämiä jatkoja juhlittiin Onnelassa!

14.4
Peduca järjesti yhdessä AKK:n kanssa sivuaineillan, joka palveli kaikkia meitä, joita oli muun muassa sivuainevalinnat ja eri aineiden sisällöt mietityttäneet. Illan aikana keskusteltiin ja kuunneltiin eivätkä paikallaolijat jääneet mietteidensä kanssa tyhjin käsin. Kuultua: ” Oli ihan sairaan hyvä ilta, mä haluun lukea kaikkea enkä koskaan lähteä täältä pois.”

17.4
Helsinginkadun appro kokosi yhteen onnistuneesti opiskelijoita ympäri Suomea tapahtuman ollessa loppuunmyyty. Tapahtuma keräsi myös Peducalaisilta kiitettävän edustuksen ja jälleen päästiin valtaaman Kalliota ja kilpailemaan baarikierroksen parhaista pisteistä. Tämän ensimmäisen kerran vuonna 2005 järjestetyn poikkitieteellisen appron jatkot järjestettiin tutussa ja turvallisessa Onnelassa, joka jälleen myöten oli ääriään täynnä – mutta se jos mikä on merkki hyvistä bileistä!

17.-18.4
Laiva on lastattu.. no kasvatustieteilijöillä tietenkin! Silja Europa kokosi Turusta yhteen kasvatustieteilijöitä ympäri Suomea ja ideana oli tutustua toisiin sekä siinä samalla verkostoitua. Ja mikäs olisikaan otollisempi ympäristö verkostoitumiselle kuin tax-free, karaoken ikihitit ja hyttijatkot! Risteilyn järjestäjänä toimi Turun kasvatustieteilijöiden ainejärjestö Katko ry.

25.4
Jo lehden mennessä painoon tiedekuntamme opiskelijat valmistautuvat Conduksen upeaan vuosijuhlaan! On aika sonnustautua iltapukuihin ja frakkeihin sekä nauttia unohtumattomasta illasta muun muassa loistokkaan illallisen ja yhteislaulun kera. Juhlinta jatkunee perinteikkäästi aamun pikkutunneille ja sille vuosijuhlien tunnelma antaa puitteet varmasti erinomaisesti.

PEDUCALEHTI 02_08
JULKAISIJA PEDUCA RY
(SILTAVUORENPENGER 20 R
HELSINGIN YLIOPISTO)
PÄÄTOIMITTAJA MINKA
RISSANEN
TOIMITUS MINKA
RISSANEN ELINA
NISSINEN MARTTIINA
UTRIAINEN TUOMAS
SALONEN PINJA
MANNINEN KAISA ESKOLA
ANU AARNIO JOONA-
HERMANNI MÄKINEN JORI
PITKÄNEN ANTTI
JAUHIAINEN JOHANNA
YLINEN SALLA
SAVOLAINEN MEIJU
TUOMINEN MIKKO
LEHTONEN JANICA
NIIRONEN MIRJAMI
JÄRNEFELT
TOIMITUSSIHTEERI MARTTIINA
UTRIAINEN
TAITTO AAPO HUHTA ANTTI
JAUHIAINEN JOONA-HERMANNI
MÄKINEN
SARJAKUVAT SARI NISSILÄ
JYRKI NISSINEN
WWW.JYRKINISSINEN.COM

VALOKUVAT AAPO HUHTA ANTTI
JAUHIAINEN PINJA MANNINEN
PETRUS REPO
PAINOPAIKKA DOMUS PRINT OY
2008 TAMPERE

AUTTAJA HAI
SORI OISKO HEITTÄÄ LANTTIA?
EI! MINULLA ON OMAT KEINONI AUTTAA IHMISIÄ.
KUTEN TOIMIA KIRJASTOMAKSU AKTIIVINA, LAKKAUTTAA KYLÄ KOULUJA JA UHKAILLA HEIKOMPIANI ERITAVOIN!
RNCP

PEDUCALEHTI

"Meidän tulee viljellä ja puolustaa erityisyyttä, yksilöllisyyttä ja epäsäännöllisyyttä - siis elämää"